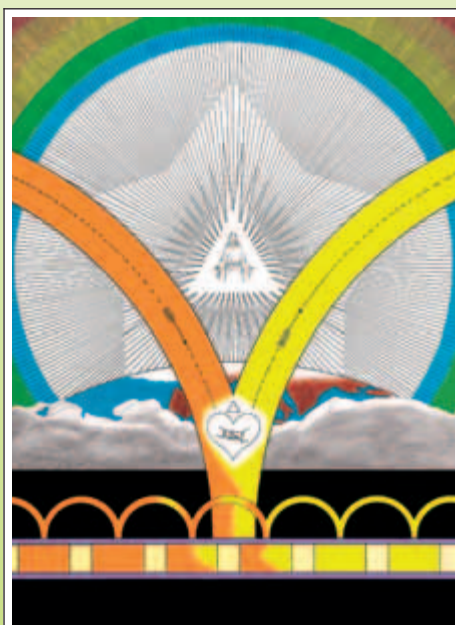

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS
HET DERDE TESTAMENT

De mentale drie-eenheid

HET SYMBOOL OP DE VOORKANT

Het symbool op de voorkant – “de volmaakte mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis” (Gen. 1:26) – toont ons het volmaakte gedrag of “het toekeren van de linkerwang, als we op de andere geslagen worden” (Matth. 5:39).

Onderaan op het symbool wordt de ontwikkeling van het dier (oranje) naar de volmaakte mens (geel) getoond. De rechthoekige, oranje gebieden symboliseren onze fysieke aardse levens van geboorte tot dood. De daartussen gelegen kleinere, witgele gebieden tonen die ons tussen de fysieke aardse levens in de geestelijke werelden bevinden. Na ieder verblijf in deze geestelijke werelden begint een nieuw aards leven, gebaseerd op de eigenschappen en aanleggen die we tijdens de voorafgegangene aardse levens ontwikkeld hebben. De oranje en gele bogen laten zien dat ons lot een resultaat van ons eigen denken en handelen in onze voorafgegangene en ons huidige aardse leven is.

De grote oranjekleurige boog die van links naar rechts naar het midden loopt, symboliseert een onaangename of zogenoemde ‘slechte’ handeling die tegenover iemand begaan wordt. Deze handeling wordt met vriendelijkheid en begrip beantwoord, wat hier met het hart en de gele boog gesymboliseerd wordt. Het symbool toont zodoende de gehele inwijding van de volmaakte mens in het lots- en levensmysterie, zijn inzicht in het eeuwige leven, in de ontwikkeling en de wet van het lot: “Wat je zaait, zul je oogsten” (Gal. 6:7).

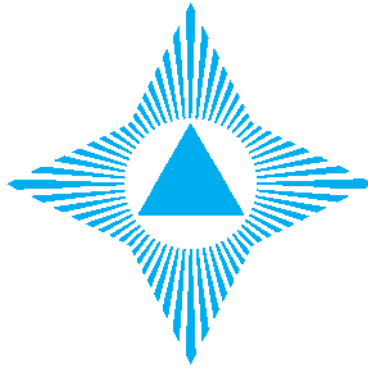
Door deze eeuwige wet leren we allemaal tussen goed en kwaad te onderscheiden. We worden volmaakt en worden “de ware mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis”. Voor een uitgebreidere verklaring zie *Het Eeuwige Wereldbeeld 2*, symbool nr. 23.

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift KOSMOS wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren.

Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: HET DERDE TESTAMENT. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is.

Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtereeksen wil leren begrijpen.

De mentale drie-eenheid

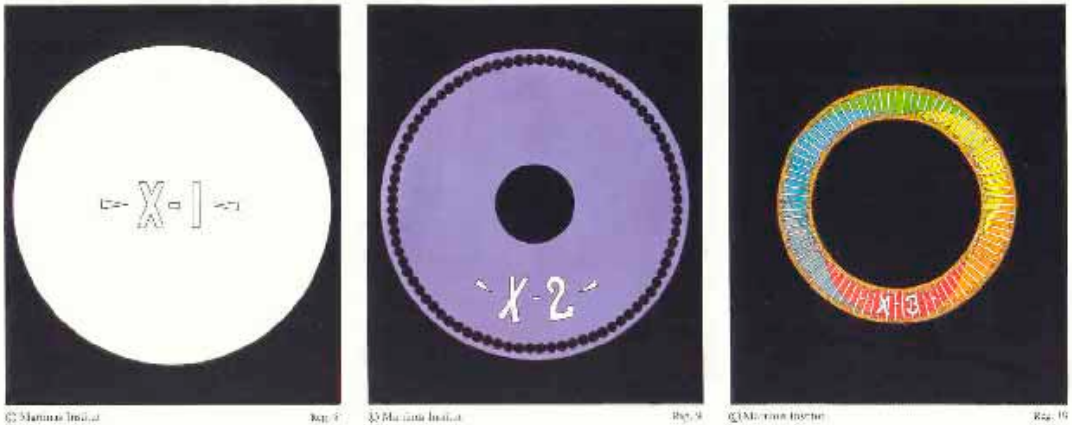
Een lezing door Martinus gehouden te Klint, op donderdag 5 juli 1945. Voor het eerst gepubliceerd in Brief 1945 (blz. 47-107) en daarna in het Deense blad KOSMOS nr.3-7/1975, door Martinus zelf bewerkt. Deze tekst is afkomstig uit het boek Artikelsamling I (2002) en door het bestuur goedgekeurd.

De basisanalyse van het levende wezen

Mijn analyse van het levende wezen en die van het heelal tonen twee realiteiten die elk hetzelfde drie-enige principe vertegenwoordigen. Daarmee vormt dit principe de basisanalyse van het bestaan of het leven. Daarom zal er geen levend wezen kunnen bestaan zonder deze analyse te vertegenwoordigen. We kunnen er namelijk niet omheen dat het wezen een zichtbaarmaking is van 'Iets' wat beleeft, wat een wil heeft, wat denkt, scheidt of

zich manifesteert. Ieder ding waarin deze factoren niet aanwezig zijn, noemen we een dood ding. Dit dode ding noemen we gewoonlijk materie. Het behoort tot het materiaal waarmee het eerder genoemde 'Iets' zich manifesteert, een organisme vormt en die gedachtevormen en uitingvormen van mentaliteit voortbrengt die op zichzelf nu juist de beleving van het leven zijn. Deze materie heb ik in mijn hoofdwerk *Livets Bog X3* genoemd.

Als de materie echter op die manier materiaal voor de beleving van het leven is, blijkt daaruit dat er een vermogen bestaat waarmee het 'Iets' dit proces in gang kan zetten en daarmee zijn manifestatie of zichtbaarmaking tot stand kan brengen. Dit vermogen is het scheppingsvermogen, dat ook uit mijn hoofdwerk bekend is als X2. De omvorming van materie die door de werking van dit scheppingsvermogen zichtbaar gemaakt wordt, verraadt dus een hoger Iets. Het scheppingsvermogen kan

Zie voor de volledige uitleg van de symbolen 8, 9 en 10 *Het Eeuwige Wereld Beeld* nr 1

namelijk nooit zelfstandig bestaan maar kan enkel en alleen de eigenschap zijn van een Iets wat over dit vermogen kan heersen en het kan gebieden en bevelen. Dit Iets is het Ik in het levende wezen en wordt in *Livets Bog X1* genoemd. Deze drie verschijnselen vormen met elkaar de eenheid die we als het drie-enige principe kennen. Dit drie-enige principe is, zoals vermeld, de basisanalyse van het levende wezen. Geen enkel levend wezen kan bestaan zonder dat het dit principe vertegenwoordigt. Omdat we eenvoudig kunnen constateren dat de eigenlijke structuur van het heelal uit dezelfde drie onscheidbare verschijnselen of principes bestaat - die nu juist precies de drie voorwaarden vormen die nodig zijn, wil een Iets als een levend wezen kunnen verschijnen - blijkt hieruit dat het heelal ook een levend wezen is. Door deze eenvoudige en simpele analyse wordt het dus een feit dat het levende wezen een 'beeld' van het universum of heelal zelf is. Het is een kopie van God. Het is een bevestiging van het verhaal uit de bijbel waarin Adam de mens naar Gods beeld genoemd wordt (Gen. 1:27).

De schepping van de aarde: het mineralenrijk, het plantenrijk en het dierenrijk ontstaan

Het verhaal in de bijbel, dat op een kosmische analyse berust, laat ons zien dat de mens niet altijd naar Gods beeld geschapen is. Er staat namelijk geschreven dat deze goddelijke mens iets is wat ontstaan moet, want God zegt: "Laat ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis" (Gen. 1:26). Deze goddelijke zinsnede vertelt ons dus dat Adam, die natuurlijk de aardse mens is, op het tijdstip waarop de goddelijke wil en gedachte het bovengenoemde bevel geuit hebben, niet naar Gods beeld geschapen was. De huidige incarnatie van de aarde verkeerde nog in haar beginstadium, en opdat de mens naar Gods beeld zou kunnen ontstaan, moest er dus een scheppingsproces plaatsvinden.

Uit enorme sterrenniveaus, uit gloeiende vuurzeeën, uit grote concentraties zwaarte-energie moest letterlijk een bepaalde hoeveelheid genomen of afgescheiden worden, die met behulp van de gevoelsenergie (de koude van het heelal) gebonden kon worden, zodat de kosmische

krachten - de kosmische C-kennis uit de vorige spiraal oftewel het gewoontebewustzijn van de levende wezens uit hun vorige kosmische bewustzijnstoestand (in de vorm van instinctenergie) - zich konden gaan laten gelden. Uit deze samenwerkende krachten zien we het lichaam van een zon ontstaan. Dit zonnelichaam koelt door de gevoelsenergie steeds meer af en gaat door de instinctenergie details vertonen. Er ontstaat een atmosfeer om deze planeet. Lucht en water ontstaan. Deze verschijnselen zijn weliswaar nog giftig of ongeschikt voor hoger bewustzijnsleven, maar geleidelijk aan overwint de instinctenergie of kosmische C-kennis van de levende wezens alle hinderlijke details. De giftige verschijnselen scheiden zich af en er ontstaat kristalhelder water dat later het levensgebied voor de allereerste vormen van beginnend dagbewust leven op de aarde zou worden. De kosmische C-kennis of de instinctfunctie breekt nog sterker door. Er vindt kristallisatie plaats, het mineralenrijk ontstaat, vervolgens het plantenrijk. Het kunnen vermoeden op het fysieke vlak neemt een aanvang. Met dit ontwakende leven treden de weerschijn van het gewoontebewustzijn van de goddelijke wereld én de goudkopieën van het zaligheidsrijk het fysieke vlak binnen en openbaren in de vorm van het bloemen- of plantenrijk iets van hun lichtende en fonkelende ideeënwereld en kleurenpracht in de overigens zo grove materiële wereld. Op dat moment wordt Eva uit de rib van Adam gevormd (Gen. 2:21-23), waardoor het dierenrijk ontstaat.

Het ten uitvoer brengen van het goddelijke plan gaat evenwel verder. De aardse mens gaat het daglicht aanschouwen. De aardse mens is echter Gods tegenhanger, Gods contrast. Tegen de achtergrond van

dit contrast kunnen de ware mens en daarmee de contouren van Gods beeld zichtbaar worden. Adam en Eva naderen hun goddelijke bestemming. De aardse mens heeft zijn bestemming dus nog niet bereikt, ofschoon hij weliswaar dicht bij de vervulling ervan is. Hij is nog niet helemaal de mens naar Gods beeld. Het goddelijke scheppingsproces is nog niet beëindigd, maar het nadert zijn grote einddoel in een versneld of geforceerd tempo. Dit geforceerde tempo ervaren wij als oorlog, strijd, verdriet en lijden.

De spiraalkringloop

Zowel door het verhaal in de bijbel als door het leven zelf kunnen we niet anders dan tot de conclusie komen dat het levende wezen een lang ontwikkelings- of scheppingsproces moet doorlopen. Tijdens dit proces vertoont het een voortgaande keten van verschillende verschijningsvormen als levend wezen. Als zodanig maakt het dus een heleboel omvormingen door. Door deze omvormingen zal zijn levensbeleving koloriet krijgen. Het is onmogelijk dat zij eentonig of vervelend wordt. Het wezen gaat van de ene omvorming naar de andere afhankelijk van zijn eigen wensen. Met deze omvormingen ontstaat datgene wat we bestaansniveaus noemen. Door middel van deze bestaansniveaus is het voor het levende wezen mogelijk de veelvuldigheid van de schepping oftewel alle details van de beleving van het leven te beleven, van de meest brute verminkingen, ziektes en lijden tot aan de zachtste en mildste zaligheid schenkende liefkozingen. Deze belevingen zijn volledig logisch georganiseerd en komen in een eeuwig voortgaande volgorde voor. Deze

volgorde van de details van de levensbeleving kennen we uit *Livets Bog* als de spiraalkringloop. De levensbeleving loopt dus vanaf hemelse omstandigheden, dat wil zeggen van toestanden van bovenaardse zaligheid waarin de wezens zich één met God voelen, tot aan de meest onvolmaakte en duisterste mentale toestanden, waarin de wezens totaal geen weet meer hebben van hun eigen onsterfelijke wezen en niet meer kunnen zien dat “alles zeer goed” is (Gen. 1:31) en daarom in ten hemel schreiende disharmonie met het goddelijke wereldplan komen. Dit af dalen naar primitiviteit en onwetendheid door het wezen wordt weergegeven in het bijbelverhaal over ‘de verloren zoon’ (Luc. 15:11-32). Het levende wezen keert echter vanuit deze primitieve toestand weer naar zijn oorspronkelijke verheven toestand terug als ‘de mens naar Gods beeld’ en ziet dan alle details in zijn levensbeleving vanuit Gods eigen gezichtspunt. Het ziet zijn eigen verheven herkomst of identiteit als zoon van God en ziet dat hij zelf de heer en meester zowel van tijd en ruimte als van zijn eigen lot is.

De weg van duisternis naar licht

Het verhaal in de bijbel over de schepping van de mens is in feite geen vertelling over iets wat nooit eerder plaatsgevonden heeft en wat daarom nu door de scheppingskracht van de Almachtige gebeurd is. Er staat in dit verhaal immers dat God Adam uit “het stof van de aardbodem geformeerd heeft” (Gen. 2:7). Adam werd dus uit ‘iets’ gemaakt. Maar iets wat uit iets anders ontstaat, is natuurlijk geen wonder - iets waarbij dingen uit niets ontstaan - maar niets anders dan een omvormingsproces. Het leven heeft trouwens allang

aan de ontwikkelde mens bewezen dat iets onmogelijk uit niets kan voortkomen, en ook dat iets onmogelijk niets kan worden. Het verhaal in de bijbel vertelt daarom in feite alleen maar iets over een bepaald gedeelte van de spiraal, en wel dat deel ervan dat de weg van de duisternis naar het licht beschrijft. Omdat juist dit deel het huidige lot en leven van de aardemens vormt, is het van groot belang eens naar dat lot te kijken. Het huidige lot van de aardemens is dus het resultaat van de omvorming van zijn mentaliteit van duisternis naar licht door zijn hoogste Zelf. Deze omvorming van zijn mentaliteit van duisternis naar licht door het Zelf vertegenwoordigt een drie-enig principe dat analoog is aan het drie-enige principe dat de basisanalyse van het levende wezen vormt.

De mentaliteit van het levende wezen vormt een drie-enig principe: aanval, verdediging en vrede

De mentaliteit van ieder levend wezen vormt op zichzelf een drie-enig principe. Het kan niet bestaan zonder aanval, verdediging en vrede te vertegenwoordigen, waarbij vrede het evenwicht tussen aanval en verdediging is. De drang tot zelfbehoud in het dier bepaalt dat het de wezens en dingen moet aanvallen die het noodzakelijkerwijs als voedsel moeten hebben, en ook dat het zich moet verdedigen tegen alle wezens en dingen die zijn leven of bestaan in de weg staan. Het evenwicht dat dan tussen aanval en verdediging kan ontstaan, is beslist het enige wat zijn geluk of het voor zijn ontwikkelingsstreden normale gevoel van behagen van het leven kan betekenen.

Het aanvalsprincipe is de X3 van de mentale drie-eenheid

Van deze drie principes is het aanvalsprincipe te vergelijken met X3. Het vormt de basis voor het opdoen van ervaringen. Het vertegenwoordigt het afbraakproces. Aanvalsgedachten zijn kosmisch-chemische substanties waaruit de ervaringen of het inzicht van wat we niet moeten doen, ontstaan. Hoe zou het wezen anders kennis en wijsheid kunnen verkrijgen dan juist door deze ervaringen? De aanvalsmentaliteit wist iedere opvatting over de medewezens als zijnde levende wezens uit en maakt van ieder van hen gewoon een ding. De aanvalswezens beschouwen hun 'vijanden' als iets waarop ze het recht hebben zich te wreken, het recht hebben om ze te vermoorden of uit te roeien, net zoals ze voelen dat ze het recht hebben hun vee te slachten of hun huis of andere bezittingen te verkopen. Aanvalswezens maken op die manier alles meedogenloos tot materiaal voor hun zelfverheerlijking. In feite kan iemand met behulp van zijn aanvalsmentaliteit - waarvan de culminatie zelfzucht of egoïsme genoemd wordt - alles, zijn naaste zowel als de dode dingen, beschouwen als materiaal waarop hij recht heeft om er zijn eigen verlangens mee te bevredigen. Dit geheel los van de vraag wat dat ook maar aan brute ingrepen in de vrijheid, het bestaansrecht en de bestaansvreugde van zijn naaste veroorzaakt.

In een bepaald gedeelte van de spiraalkringloop zijn de wezens om zo te zeggen alleen maar aanvalswezens. Wat zou u zeggen van roofdieren, leeuwen, tijgers, haaien en arenden? Geldt dat ook niet voor natuurmensen, wildemannen en vikingen, en voor cultuurmensen die nog

bezeten zijn van het verlangen om een heersersvolk te worden? Ja, staat niet elke moderne dictatuur gelijk aan aanvalsbewustzijn? Het is een feit dat iedere vorm van aanvalsmentaliteit of alle aanvalsgedachten het laagste bewustzijnsmateriaal van alle mentale ontplooiingen zijn. Het is de 'dode materie' in de drie-eenheid van de mentaliteit. Die noemen we hier dan ook de X3 van deze drie-eenheid.

In het hele eerste deel van het dierenrijk tot aan de eerste primitieve ontwikkelingsstadia van de aardse mens berust het leven of bestaan dus in overwegende mate op het aanvalsprincipe. Daarom moeten de wezens in deze stadia als aanvalswezens aangeduid worden.

Ieder levend wezen moet het aanvalstijdperk doormaken voordat het een hogere vorm van zielenleven kan bereiken

Het is waar dat alle plantenetende dieren niet in zo'n overweldigende mate als aanvalswezens betiteld kunnen worden, maar deze omstandigheid doet niets af aan de bovengenoemde analyse. De aanvalspriode van de plantenetende dieren is namelijk alleen maar in een later stadium in de ontwikkeling van deze wezens gepland, zodat ze deze eventueel pas in hun aardemenselijke stadium zullen beleven. Dit in tegenstelling tot de roofdieren, die een groot deel van hun aanvalstijdperk al in hun dierlijke verschijningsvorm uitgeleefd hebben, voordat ze de opgerichte gang en de omhoog gerichte blik van de mens bereiken. Voor de beide hier genoemde groepen geldt echter dat ze hun aanvalstijdperk beslist moeten doormaken, voordat ze een hogere toestand bin-

nen een werkelijke beschaving of hogere vormen van zielenleven kunnen bereiken. Net zomin als het levende wezen zonder X3 kan bestaan, kan enig wezen evenmin een werkelijk beschaafd of volkomen humaan mens zijn, dat wil zeggen algeheel altruïsme of algehele naastenliefde bezitten, als hij het aanvalstijdperk niet volledig beleefd en overwonnen oftewel achter zich gelaten heeft. Voor ieder wezen dat zijn leven op het licht wil richten, is het dus heel belangrijk de plaats van het aanvalstijdperk in de spiraalkringloop of ontwikkelingsbaan vast te stellen. In de mate waarin hij dat kan, zal hij namelijk kunnen vaststellen of bevestigen dat humanisme of menselijkheid het absoluut hoogste ideaal voor de aardemens is, waardoor hij een stabiele basis krijgt voor zijn culturele inspanningen en voor de richting van zijn gedachten, verlangens en dromen naar een hoger liggend tijdperk oftewel de volmaaktheid.

Het verlangen van de aardemens naar vrede is een beginnende verklaring voor de verhalen over paradijselijke bestaansvormen in alle religieuze mysteriën

De normale aardemens koerst nooit dagbewust of willens en wetens naar lagere of primitievere vormen van bestaan. Vanwege hun plaats in de ontwikkeling of spiraalkringloop ligt het in de natuur van alle aardemensen om zich te richten op alles waarvan ze voelen dat het hoger en volmaakter van natuur is dan hun huidige bestaansvorm. Deze neiging is nu juist een teken van hun normaliteit. Ieder wezen dat hiervan afwijkt is dus geen normaal wezen. Vanwege dit feit

alleen al kan de humaniteit of naastenliefde als het absoluut grootste ideaal van de aardemensheid en als doel voor haar toekomstdromen gezien worden. Juist het voelen van dit ideaal in zijn beginnende nebulose-achtige of zwakke nevelachtige vorm bezielt de aardemens als een verlangen naar werkelijke vrede. Dit verlangen naar vrede is een beginnende verklaring voor het verhaal over paradijselijke hemelen en hogere bestaansvormen in alle religieuze mysteriën. Deze vrede is het absoluut enige werkelijk noodzakelijke of zaligmakende ideaal voor de huidige aardemensheid. In de hoop om die vrede te verwerkelijken voert de huidige aardemensheid oorlogen, ontketent zij revoluties en strijd. Zij baseert haar leven nog op het geloof dat zij zich met wapengeweld of met 'het gebruik van het zwaard' (zie Matth. 26:52) of het vergelden van moord toegang tot het paradijs van de humaniteit kan verschaffen.

Met het ontplooiën van het principe van het doden sticht de mens geen vrede maar de hel

Het is de aardse mensheid nog niet helemaal duidelijk geworden dat het paradijs dat met behulp van het zwaard of het principe van het doden in stand gehouden wordt, niet het paradijs van de humaniteit is dat zij zoekt. Dat is niet de vrede of ideale toestand waar zij in werkelijkheid naar hongert en dorst. Het is echter juist het paradijs van oorlog, gewelddadigheid of ruw machtsoverwicht, dat weer hetzelfde is als het walhalla, en dat kan voor de huidige, intellectueel verder ontwikkelde, humane aardemens enkel en alleen een diametrale tegenstelling betekenen

van het paradijs van de humaniteit of de absolute vrede dat hij zoekt. De tegenstelling van het paradijs van de vrede kan natuurlijk maar een ding zijn, namelijk de hel. Het walhalla van het principe van het doden kan daarom voor alle intellectueel ontwikkelde aardemensen die de humaniteit of beschaving liefhebben enkel en alleen de hel betekenen. Dat de mentaliteit van de aanvalswezens niet tot vrede leidt, maar juist heel zeker naar de tegenstelling ervan: de hel, wordt des te duidelijker, aangezien elke handeling de oorzaak is voor een reactie die volgens de wet van de beweging vroeg of laat moet terugwerken op degene die gehandeld heeft. Dat deze reactie of dit gevolg van dezelfde aard of hetzelfde karakter moet zijn als de handeling waardoor zij veroorzaakt werd, blijkt uit de wet van zaaien en oogsten, die het onmogelijk maakt dat we op enigerlei wijze iets anders kunnen oogsten dan we zaaien (zie Gal. 6:7). Ieder wezen dat een ander wezen aanvalt, zaait dus een aanval op zichzelf. Dat een wezen - dat vanwege dit zaad in een toestand van permanente vervolging moet leven, in oorlog met zijn omgeving moet zijn en voortdurend de gevolgen van de aanvallen op zijn naaste moet oogsten - de vrede, het geluk of het paradijs van de humaniteit en naastenliefde waar het zo intens naar verlangt, beslist niet kan verkrijgen, spreekt natuurlijk vanzelf. Dat het denkt dat zijn aanvallen op de omgeving of zijn naaste volstrekt rechtvaardig zijn en de vrede of humaniteit dienen, brengt hem niet dichterbij het gewenste doel: het paradijs van de vrede en de inwijding of kosmisch bewustzijn. Integendeel, deze denkwijze zal hem vroeg of laat openbaren dat het op weg is naar de verblijfplaats van de moordende goden, wat in feite wil zeggen naar

het verblijf van de zogenoemde duivels oftewel de plaats, de toestand of de beleevingsvorm die het het meest van alles in de wereld vreest.

De aanvalswezens en de aanvalsmentaliteit zijn de grootste hindernissen voor de beschaving en de naastenliefde

Het is waar dat duivels over het algemeen als hersenspinsels beschouwd worden. Dat doet echter beslist geen afbreuk aan het feit dat alle duistere machten met enige vorm van aanvalsmentaliteit uitgerust zijn. Zonder de uitingen van dit soort mentaliteit zouden er geen duistere machten op aarde voorkomen. Omdat de aanvalsmentaliteit uitsluitend de mentaliteit van de duistere machten of wezens is, moet zij in werkelijkheid als duivelbewustzijn geïdentificeerd worden. Iedereen die zijn bestaan alleen op de ontplooiing van deze mentaliteit baseert, is in feite een duivel. Duivels, trollen of andere duistere wezens of machten zijn dus een werkelijkheid in de vorm van aanvalswezens. Voor de stichter van de moderne cultuur of de vredespropagandist, en ook voor priesters en hogepriesters of andere leraren in dienst van de humaniteit en naastenliefde, is het daarom heel belangrijk dat ze er streng op toezien dat ze zich juist op de veilige weg van hun ideaal bevinden om niet op een kwade dag plotseling tot de ontdekking te moeten komen dat ze eigenlijk de grootste tegenstanders van vrede en humaniteit zijn. Alle wezens die denken dat ze met hun aanvalsmentaliteit de werkelijke vrede voor zichzelf en anderen kunnen stichten, zullen allen zonder uitzondering tot de ontdekking komen dat al hun grote inspanningen met 'zwaard' of 'gesel' alleen

maar een minachting en vertrapping zijn geweest van al het goede dat ze in werkelijkheid wilden, en een zegenrijke en sterke ontplooiing van al het kwaad dat ze niet wilden (naar Rom. 7:19). De aanvalswezens en de aanvalsmentaliteit vormen dus de ergste hindernis of belemmering voor de beschaving en de naastenliefde. De aanvalsmentaliteit is een pure, bewuste of onbewuste, verheerlijking van de machten van de strijd of de duisternis, ongeacht als wat voor bijgeloof, gecamoufleerde rechtvaardigheid of ingebeelde beschaving ze ook maar gemanifesteerd worden. De aanvalsmentaliteit vertegenwoordigt de dodelijke stinkende dampen van de duisternis, waarmee de ‘verloren zoon’ de hemelse stralenglorie van zijn goddelijke afkomst die hij tijdens zijn tocht door de regionen van de duisternis of hel verloren is, vervangt.

De verdedigingsmentaliteit

Dat een aanvalswezen in bepaalde mate ook een verdedigingsmentaliteit bezit, is natuurlijk duidelijk. Ieder normaal wezen is altijd uitgerust met de voor de instandhouding van zijn leven noodzakelijke eigenschappen voor zijn verdediging. Maar dat sluit natuurlijk niet uit dat zijn aanvalsmentaliteit in een bepaald stadium van de ontwikkeling of kringloop kan overheersen. Langzamerhand wordt echter de verdedigingsmentaliteit steeds meer geoefend, zodat zij niet alleen meer net voldoende is om de drang tot zelfbehoud te verwezenlijken, maar zelfs ook een overschot vertoont, waardoor het wezen de drang of het verlangen gaat voelen om anderen te verdedigen. Het kan helemaal niets tolereren wat hem ‘onrechtvaardig’

lijkt. Het wil de zwakkeren verdedigen die zichzelf niet kunnen verdedigen. Het springt in het water om een drenkeling van de verdrinkingsdood te redden of rent, zelfs met gevaar voor eigen leven, een brandend huis binnen om wezens en dingen voor de vernietiging door de vlammen te redden. Het doet mee aan de vrijheidsstrijd en verzetsbewegingen tegen aanstormende overheersers oftewel wezens die van plan zijn anderen tot slaven te maken. Zijn verdedigingsmentaliteit kan zelfs zo overheersend zijn dat het ook in deze gevallen het gevaar voor zijn leven minacht en zijn leven voor anderen waagt. Het is duidelijk dat deze mentale toestand belangrijker en volmakter is dan de aanvalsmentaliteit. Het kan toch niet ontkend worden dat het een blijk van een hogere trede van beschaving is om zwakke en hulpeloze wezens tegen sterke en levensgevaarlijke belagers te verdedigen dan om het leven en de welvaart van andere wezens aan te vallen, te ondermijnen en te vernietigen. Anders zou de gehele overheid of het politieapparaat in de beschaafde landen immers als een misdadigersinstelling beschouwd moeten worden. En dat moet zo’n instelling nu juist allesbehalve zijn. Zij is er immers juist voor bedoeld bescherming tegen allerlei bandietenwezens of tegen de zogenoemde misdaad te bieden.

Zo’n instelling mag natuurlijk in geen enkel geval op de aanvalsmentaliteit berusten. Het is waar dat de politie razzia’s moet uitvoeren, verdachte personen moet aanhouden en smokkelaars, zwarte-beurslieden, rovers of andere overtreders van de wetten van het land of de maatschappij moet aanhouden. Het is ook waar dat zij deze personen heel vaak en onder bijzonder moeilijke en uit de hand gelopen

omstandigheden moet overvallen en de aanhoudingen met wapengeweld moet uitvoeren, zodat deze de schijn van overvallen of aanvallen krijgen. Zo'n aanval kan in werkelijkheid echter geen aanval zijn. Het is of moet in ieder geval alleen een onderdeel zijn van de verdediging van de maatschappij tegenover wetsovertreders of misdadigers. Zo'n aanhouding is geen persoonlijke wraakactie, het is geen privé-afrekening tussen de leden van de politie en de aangehouden personen. Als de aangehouden personen zelf niet bewa- pend en levensgevaarlijk voor de politie waren, maar bereidwillig rekenschap voor hun handelingen zouden willen afleggen, zou een aanhouding met wapengeweld natu- urlijk totaal overbodig of geheel uitge- sloten zijn. De gewapende aanvallen van de politie in de vorm van een aanhouding verschillen dus hierin van een gewone aanval op de naaste dat het een aanval op vijanden van de maatschappij is. Vijanden van de maatschappij of asociale figuren zijn immers wezens die het normale leven van de betreffende maatschappij onder- mijnen of schade berokkenen. De men- tale gezondheid van deze maatschappij loopt op die manier gevaar. De genoemde asociale figuren vormen een ziekte in het maatschappelijke lichaam, die haar nor- male leven volledig zal verstoren en er een mentaal gezwel in zal vormen, als de politie en de rechterlijke macht er niet waren. Het ingrijpen van de politie in dit kankergezwel is weliswaar een aanval op asociale figuren of ordeverstoorers, maar het is vooral een levensbelangrijke verde- diging van de mentale gezondheid van de maatschappij; het is een bescherming van het leven en bezit van de naaste. Het is bedoeld als handhaving van het recht. Het is noodweer, dat geheel overbodig zou

zijn, als de betrokken individuen met hun asociale of misdadige karakter niet zelf de absolute noodzaak van het bestaan van politie in het leven hadden geroepen.

De leden van de politie en de handha- vers van de wet gebruiken dezelfde me- thoden als de misdadigers

Een aanval van de politie op de asociale figuren is daarom de karmaontplooiing van deze wezens zelf. Als zij zich niet asociaal of misdadig tegen de maatschap- pij zouden richten en de pest voor een hogere intellectuele beschaving waren, zouden ze onmogelijk door de politie aan- gevallen kunnen worden, omdat dat dan natuurlijk geheel overbodig zou zijn en daarmee geen bestaansrecht zou kunnen hebben. Een aanval van de politie of over- heid op de asocialen kan dus geen aanval in absolute zin zijn, maar is uitsluitend een neveneffect van de aanval van deze asociale figuren op de maatschappij. Het is een reactie die door de aanvallers zelf opgeroepen wordt. De politie is daarom niet de aanvaller op hen, maar dat zijn ze zelf. De politie is enkel het medium of werktuig waarmee de asociale wezens of misdadigers, natuurlijk volkomen on- bewust, de aanvallen op of de vervolging van zichzelf veroorzaken. Hoe asocia- ler en levensgevaarlijker hun misdadige aanvallen op de maatschappij zijn, des te levensgevaarlijker ensceneren ze de aan- vallen van de politie of overheid op zich- zelf. Daarom zien we ook dat de leden van de politie of de handhavers van de wet dezelfde methoden, moordwapens, knuppels en revolvers enz. gebruiken als de misdadigers. Hoe harder en primitie- ver een maatschappij en haar misdadi-

gers zijn, des te harder en primitiever zijn dienovereenkomstig ook de gedragsregels van de overheid tegenover haar misdadigers of asociale elementen. De overheid moet doodstraf en marteling gebruiken, zij moet schietwapens en galgen, en list, macht, geweld enz. gebruiken. Dat zij zich van dezelfde methoden, middelen en wapens moeten bedienen als de misdadigers, toont aan dat hier de door de misdadigers zelf ontplooiide gedachtesoorten en atmosfeer werkzaam zijn. Nu is er echter wel dit verschil dat de asociale mentale energieën in andere hersenen overgegaan zijn en dat ze door een reactie of ontplooiing van de bezitters van deze hersenen omgebogen worden naar hun eerste uitzenders. Die worden zo het voorwerp van hun eigen asociale energiewerking, die nu terugkeert en hen zelf treft nadat zij op die manier een kringloop doorlopen heeft.

Zulke terugkerende energieën zijn nu echter niet asociaal of misdadig meer. Nu vormen ze een bescherming voor de maatschappijstructuur. Nu sluiten deze asociale handelingen die de misdadiger zelf verricht heeft, hem zelf in verzekerde bewaring (gevangenis) op, zodat hij de maatschappij voorlopig geen last meer kan bezorgen. Hoe levensgevaarlijker de asociale handelwijze van de misdadiger geweest is, des te levensgevaarlijker wordt zijn opsluiting of de reactie van de terugkerende duistere energieën op hem zelf, ja, deze kan dwangarbeid of zelfs zijn eigen ondergang in de vorm van een terechtstelling tot gevolg hebben. De energieën die hij zelf als doodsenergieën naar de maatschappij uitgezonden heeft, zijn bij hun terugkeer naar hem toe niet langer asociaal of levensgevaarlijk voor de maatschappij maar juist levensgevaarlijk of ondermijnend voor zijn eigen bestaan.

De kringloop van de energieën

Het is waar dat misdadigers niet beseffen dat hun straf hun eigen persoonlijke ontplooiing is die teruggekeerd is, uitgevoerd door andere wezens (in dit geval de politie). Daarom raken ze verbitterd op de politie of op de wezens die de media of werktuigen geweest zijn om de energieën in hun kringloop naar hen terug te sturen. Op die manier bepaalt de wet van de kringloop van de energieën of de wet van de beweging dat de energieontplooiingen van alle levende wezens, dat wil zeggen de reactie op de gedachten en handelingen die ze naar hun medewerkers uitgezonden hebben, onontkoombaar terugkeren. Daarom is het niet mogelijk dat het individu in lengte van dagen onwetend blijft over hoe het voelt om de een of ander vorm van onbehagen te beleven die het zelf door zijn dagelijkse gedrag zijn naaste uit gewoonte en onbewust bezorgt. Het terugkeren van de energieën of de reacties van de handelingen die het wezen verricht heeft, noemen we ervaringen opdoen. Uit zijn ervaringen leert het individu geleidelijk aan wat voor het opbouwen van zijn eigen lot en voor de schepping van werkelijk of waar geluk in het bestaan verstandig of onverstandig is.

Het leven bestaat hierin dat de bewustzijnsenergieën van medewerkers alleen via ons en niet buiten ons om getransporteerd kunnen worden

We hebben hier met behulp van een kosmische analyse het kernprincipe in de dagelijkse lotsvorming van de wezens gezien. We hebben gezien dat de wezens elkaar kunnen aanvallen en elkaars bestaan

kunnen ondermijnen. We hebben echter ook gezien dat deze ondermijning als gevolg van de kringloop van de energieën of van de wet van de beweging weliswaar in de richting van zijn doel kon gaan en de vervolging kon worden van het wezen aan wie zij was toebedacht, maar dat de ondermijnende energieën vervolgens onvermijdelijk de controle van de uitzender ontglippen en de hersenen en het bewustzijn bezetten of overschaduwden van andere wezens die zó zijn dat zij het vermogen hebben om deze energieën terug te transporteren. De uitzender van deze energieën kan zich daarom niet tegen de terugkeer van de door hemzelf uitgezonden energieën beschermen. Ze worden nu niet meer door zijn eigen hersenen en wil maar door die van andere wezens beheerst. Deze andere wezens voelen deze energieën als een drang of behoefte om de uitzender ervan te pakken en onschadelijk te maken of om hem het een of ander onbehagen te bezorgen, dus precies dezelfde drang of behoefte als de uitzender had tegenover degene die het doel voor het uitzenden van de energieën was. Als dat niet zo ging, zou er immers nooit ofte nimmer sprake van vergelding, haat of woede kunnen zijn, net zoals er natuurlijk ook nooit sprake van het beleven van vreugde en geluk of van een volmaakt lot zou kunnen zijn, nog afgezien van het feit dat iedere vorm van leven of beleving dan absoluut onmogelijk zou zijn. Het leven bestaat er immers juist in dat de bewustzijnsenergieën van onze medewerkers alleen via ons en niet buiten ons om getransporteerd kunnen worden. Wat is onze denkfunctie anders dan het waarnemen van de reactie op het contact van ons eigen wezen of Zelf met het leven en gevoel van andere wezens? Als onze gedachte-energie niet

in aanraking zou komen met energie die door andere wezens of door een andere oorsprong dan wijzelf uitgezonden was, en als de reactie van die anderen daarop niet een omkering van de door ons naar onze naaste uitgezonden energieën terug naar onszelf zou zijn, dan zou er nooit ofte nimmer een beleving kunnen ontstaan.

De reacties van onze medewerkers tegenover ons zijn de spiegel van het leven

Hier blijkt dus dat ons leven de beleving is van de door onze omgeving of medewerkers naar ons teruggekaatste gedachte-energie die wij ten behoeve van de bevrediging van onze uiterst verschillende normale of abnormale verlangens naar hen uitgezonden hebben. Deze terugkaatsing van de door onszelf uitgezonden energie- of gedachtevormen vormt ons lot. De reactie van onze medewerkers op ons is de spiegel van het leven. In deze reactie zien we ons werkelijke geestelijke uiterlijk, de ware kosmische analyse of de absolute waarheid over onszelf.

We hebben hier gezien hoe het goddelijke wereldplan de ontwikkeling bevordert van ons vermogen om het gevoel te beleven dat onze naasten door de behaaglijke of onbehaaglijke invloed van onze handelwijze tegenover hen ondervinden. Het is dus belangrijk voor de voorzienigheid oftewel de oorsprong achter het wereldplan om dit vermogen bij ons te ontwikkelen. In de mate waarin dit vermogen bij ons ontbreekt, weten we niet of onze handelingen behaaglijk of onbehaaglijk voor onze omgeving zijn. Door deze onwetendheid zullen we immers niet het inzicht achter onze wil bezitten dat nodig is om of het behaaglijke of het onbehaaglij-

ke voor onze omgeving of naaste te kunnen nastreven.

Nieuwsgierigheid geeft kennis

Om een basis te krijgen voor het sturen van onze wil, moeten we kennis bezitten, maar om kennis te verkrijgen moeten we handelingen verrichten. De eerste vorm van energieontplooiing zal daarom noodzakelijkerwijs voortkomen uit honger naar kennis. Deze honger kennen we als de normale nieuwsgierigheid. We vinden die nieuwsgierigheid al bij dieren. Zelfs koeien in de wei kijken heel nieuwsgierig en geïnteresseerd naar ongewone dingen die om hen heen gebeuren. Als deze dingen niet van dien aard zijn dat ze hen schrik aanjagen, zullen ze deze zelfs proberen te onderzoeken, eraan ruiken en eraan likken en dergelijke. Hiermee doen ze al kleine ervaringen op; ze ontdekken of dingen eetbaar of niet eetbaar zijn en ontdekken of dingen behaaglijk zijn en gezond of dat ze pijn geven of dodelijk zijn. De wezens ontwikkelen daarmee kennis waarmee ze dan weer hun wil kunnen leiden en sturen, zodat ze zichzelf op deze nieuw ontdekte gebieden een gevoel van behagen kunnen bezorgen en een gevoel van onbehagen kunnen vermijden. Nadat ze deze ontdekking gedaan hebben, is hun nieuwsgierigheid op dat gebied bevredigd. Deze nieuwsgierigheid kan daarom geen motivatie meer zijn om zich tot dat gebied aangetrokken te voelen. Daarom zal de toenadering ertoe in het vervolg alleen tot stand komen door de kennis van het wezen over het gevoel van behagen dat het daar kan verkrijgen, terwijl afstoting door het gebied berust op zijn opgedane kennis over een eventueel

gevoel van onbehagen dat hem daar kan overkomen. Op die manier begint het individu door het opdoen van ervaringen inzicht te krijgen in wat in het dagelijks bestaan stimulerend en wat ondermijnend voor zijn leven is.

Het geboren aanvalswezen is alleen door zijn eigen drang tot zelfbehoud beziel

Dat een wezen met al zijn wilskracht toenadering zoekt tot of aangetrokken wordt door die dingen of verschijnselen waarvan het weet dat ze een gevoel van behagen geven, en het liefst die dingen vermijdt die onbehaaglijk zijn, spreekt natuurlijk vanzelf. Hierdoor ontwikkelt het zich voorlopig tot een wezen dat culmineert in zelfzucht of egoïsme. Door dit ontwikkelingsproces kan het alleen door zijn eigen drang tot zelfbehoud beziel worden. Via deze ontwikkelingslijn kan het wezen zich dus enkel en alleen tot een toestand ontwikkelen waarin het tegen elke prijs zijn verlangens naar het behaaglijke bevredigt, ongeacht wat dat aan onbehagen voor zijn omgeving of naaste zou mogen betekenen. Hier zien we een geboren aanvalswezen. Zo'n wezenstoestand vormt de basis voor het dierenrijk.

Het is echter een feit dat er wezens zijn die andere wezens niet aanvallen, noch hun eigen verlangens ten koste van andere wezens proberen te bevredigen. Daarmee is het ook een feit dat het levende wezen veel diepere psychische mogelijkheden in zich heeft dan het in stand houden van zijn eigen welbevinden ten koste van andere wezens. Daar blijkt echter ook uit dat de wet van karma overeenkomstig dieper van aard moet zijn dan die van de

ogenblikkelijke, directe uiterlijke fysieke reactie. Anders zouden het egoïsme en daarmee de culminatie van oorlog of aanvallen het hoogtepunt van alle menselijke ontwikkeling, geestelijke grootheid, intellectualiteit en beschaving moeten zijn, wat niet het geval blijkt te zijn. De feiten tonen immers juist aan dat er over deze kant van het leven of van het levende wezen al eeuwen lang verkondigd is dat dit de lagere of 'zondige' aard van het wezen is, en dat hem aangeraden is een hogere natuur te ontwikkelen.

Er bestaat een hogere trede dan de puur egoïstische

Waarom komt die hogere natuur in de mentaliteit van het levende wezen dan tot uiting? Deze blijkt uit het feit dat er zich in dit wezen een vermogen begint te vertonen waarmee het het beleven van onbehagen door andere wezens voelt, iets wat het eerder beschreven culminerende aanvalswezen helemaal niet kan. Dit wezen kan alleen de onbehaaglijkheden maar voelen die in zijn eigen mentaliteit en organisme optreden. Daarom kan het zo meedogenloos leven ten koste van andere wezens. Het weet natuurlijk theoretisch wel dat de een of andere verminking of het een of andere lijden dat het andere wezens bezorgt, door hen als pijn en lijden gevoeld wordt. Dat is de reden waarom het deze kennis soms zelfs kan gebruiken om zich te wreken of zijn egoïstische verlangens te bevredigen. Het heeft echter geen enkel dieper psychisch gevoel van hoe 'kwaad' of hoe onbehaaglijk het lijden kan zijn voor degene voor wie het bedoeld is. Dat blijkt uit het feit dat zo'n wezen het wel over zijn hart kan verkrijgen om andere

wezens die pijn of dat lijden te bezorgen. Omdat er tegelijkertijd andere wezens bestaan die het beslist niet over hun hart kunnen verkrijgen andere wezens de genoemde pijn of het genoemde lijden te bezorgen, zien we hier dus een verschil in de gevoelsmatige instelling van de wezens ten opzichte van hun omgeving. Er bestaat dus een verschil in datgene wat ze over hun hart kunnen verkrijgen. Niet alle wezens kunnen het dus over hun hart verkrijgen hun naaste hetzelfde lijden of dezelfde pijn te bezorgen. Hierin staan ze op heel verschillende treden. Sommige wezens zijn zeer wraakzuchtig, koud en harteloos tegenover hun naaste, terwijl andere in meer of mindere mate liever zelf willen lijden dan dat een ander zal lijden. Hieruit blijkt dat er een hogere trede bestaat dan de zuiver egoïstische.

Hoe is die hogere trede dan ontstaan? Wat is het voor een vermogen waardoor de wezens liever zelf willen lijden dan anderen lijden toe te brengen? En betekent dat vermogen dan niet dat het betreffende wezen zelf ten onder gaat? Het veroorzaakt in zijn uiterste consequentie precies de diametrale tegenstelling tot de manifestatievorm van de egoïst. Terwijl de egoïst in het uiterste geval het leven van anderen meedogenloos opoffert om dat van hemzelf te redden, offert het onzelfzuchtige wezen liever zijn eigen leven op dan dat van anderen, als het daarmee anderen van ongeluk en lijden kan verlossen. We zien hier dus twee heel verschillende typen wezens. Het laatste bewijst onmiskenbaar van zichzelf dat het het hoogst ontwikkelde is, omdat het onbetwistbaar het laatste type is en het ideaaltype vormt dat het grote toekomstige doel van alle huidige hoogste idealen en elke hoogste moraal is. Het andere type ver-

tegenwoordigt in overwegende mate de onderwereld van de maatschappij oftewel de asociale elementen binnen de muren van de gevangenissen en huizen van bewaring. De glanstijd van het egoïsme van zulke wezens als algemeen geaccepteerd ideaal is een stadium in de geschiedenis van de aardemensheid dat allang voorbij is. Het vormt tegenwoordig niet meer dan een mythe over vroegere barbaarsheid, aanbidding van heidense goden en over een slavenbestaan of gewelddadige onderwerping door de macht van de sterkste, waarbij het begrip recht nog iets onbegrijpelijks was wat helemaal buiten de mentale horizon lag.

De ontwikkeling of het wereldplan heeft hier dus laten zien dat het een heel ander doel met het levende wezen heeft dan slechts een culminerende egoïst van hem te maken of een louter dierlijk wezen dat beslist alleen maar voor zijn eigen belang leeft.

Er bestaat een andere beleving dan de zuiver fysieke

Wat doet de Oorsprong van het wereldplan dan om de egoïst in een onzelfzuchtig of naastenliefdevol wezen te veranderen? Daartoe moet er een andere beleving plaatsvinden dan de eerder beschreven fysieke, waarbij het wezen de reacties van zijn gedrag tegenover zijn omgeving of de materie ogenblikkelijk en direct ervaart. Er moet een verborgen horizon zijn, waarachter andere realiteiten in gang gezet worden dan juist die welke aan de uiterlijke fysieke oppervlakte te zien zijn. Aan de oppervlakte ziet het wezen moeiteloos alles wat ogenblikkelijk en direct behaaglijk voor zijn zintuigen en daarmee

voor zijn voorlopige bestaan is. Het ziet echter niet of het behagen dat het op dat moment in zijn bestaan verkregen heeft, mogelijk een gevolg zou kunnen hebben dat misschien allesbehalve behaaglijk is voor zijn verdere bestaan. Het kan de reacties namelijk alleen maar volgen zolang ze nog op het fysieke vlak voorkomen. Het ziet daarom helemaal niet wat deze reacties op het geestelijke vlak teweegbrengen. Als een losgeslagen viking iemand dood sloeg, was hij een held en werd hij geëerd als een aspirant voor het godenverblijf walhalla met zijn aardse heerlijkheden. Deze moord verschaftte hem dus ogenblikkelijk en direct bewieroking en het hieruit voortvloeiende gevoel van behagen. Als een zakenman in onze tijd 'goede zaken' doet, dat wil zeggen iets verkoopt voor een prijs die torenhoog boven de werkelijke waarde ervan ligt, en hij zich daarmee een waarde of rijkdom toe-eigent waar hij in feite helemaal niets voor gepresteerd heeft, geeft hem dat direct een heerlijk gevoel van behagen. Geen van allen, de viking noch de zakenman, de moordenaar noch de bedrieger, ziet iets anders dan juist het gevoel van behagen dat hemzelf betreft. Het gevoel van onbehagen dat de slachtoffers van hun handelwijze ervaren hebben, zien of voelen ze helemaal niet. En ze kunnen zo'n handeling natuurlijk onmogelijk anders ervaren dan als geweldig of fantastisch, omdat deze hun een gevoel van behagen en daarmee een bepaalde vorm van bestaansvreugde verschaft heeft.

Als de handelwijze van deze wezens geen enkel ander gevolg zou hebben, zouden ze ook nooit ofte nimmer iets anders kunnen voelen dan juist het gevoel van behagen dat ze zich zo vol ijver ten koste van hun naaste toegeëigend hebben.

Hoe zouden zulke wezens ertoe gebracht moeten worden iets in de richting van spijt over hun handelwijze te voelen? Hoe zouden deze wezens veranderd kunnen worden in wezens die het niet meer over hun hart kunnen verkrijgen hun naaste te vermoorden, te bedriegen en dergelijke? De levende wezens zouden dan immers ‘dieren’ moeten blijven. Onderscheidt dit gebrek om het gevoel van onbehagen van anderen te kunnen voelen het dier juist niet van de geheel volmaakte mens of van een Christus? Heeft een tijger enige mogelijkheid om medelijden te kunnen hebben met het levende wezen dat zijn slachtoffer of prooi geworden is? Heeft een haai of krokodil enig medelijden met de mens in wiens vlees hij eventueel zijn scherpe dodelijke tanden gaat zetten? Voert hij die beet niet juist met een groot welbehagen en meedogenloosheid uit?

Een dier kan niet ‘zondigen’, het is een culminerend aanvalswezen

Als deze wezens echter in het geheel geen zintuigen of vermogens bezitten waarmee ze medelijden voor andere wezens kunnen voelen, en zeker niet voor de wezens die hun prooi zijn, dan kan hun handelwijze natuurlijk onmogelijk ‘zondig’ zijn. Dat deze ook niet zondig is blijkt uit de omstandigheid dat deze dieren zouden sterven, als ze dat medelijden wel hadden en het niet over hun hart konden verkrijgen om te doden. In hun huidige verschijningsvorm is het voor deze wezens een levensvoorwaarde dat hun honger met vlees of dierlijk voedsel gestild wordt. Het zesde gebod: “Gij zult niet doodslaan” (Exod 20:13), kan hier helemaal niet van toepassing zijn, want als het wezen zich aan

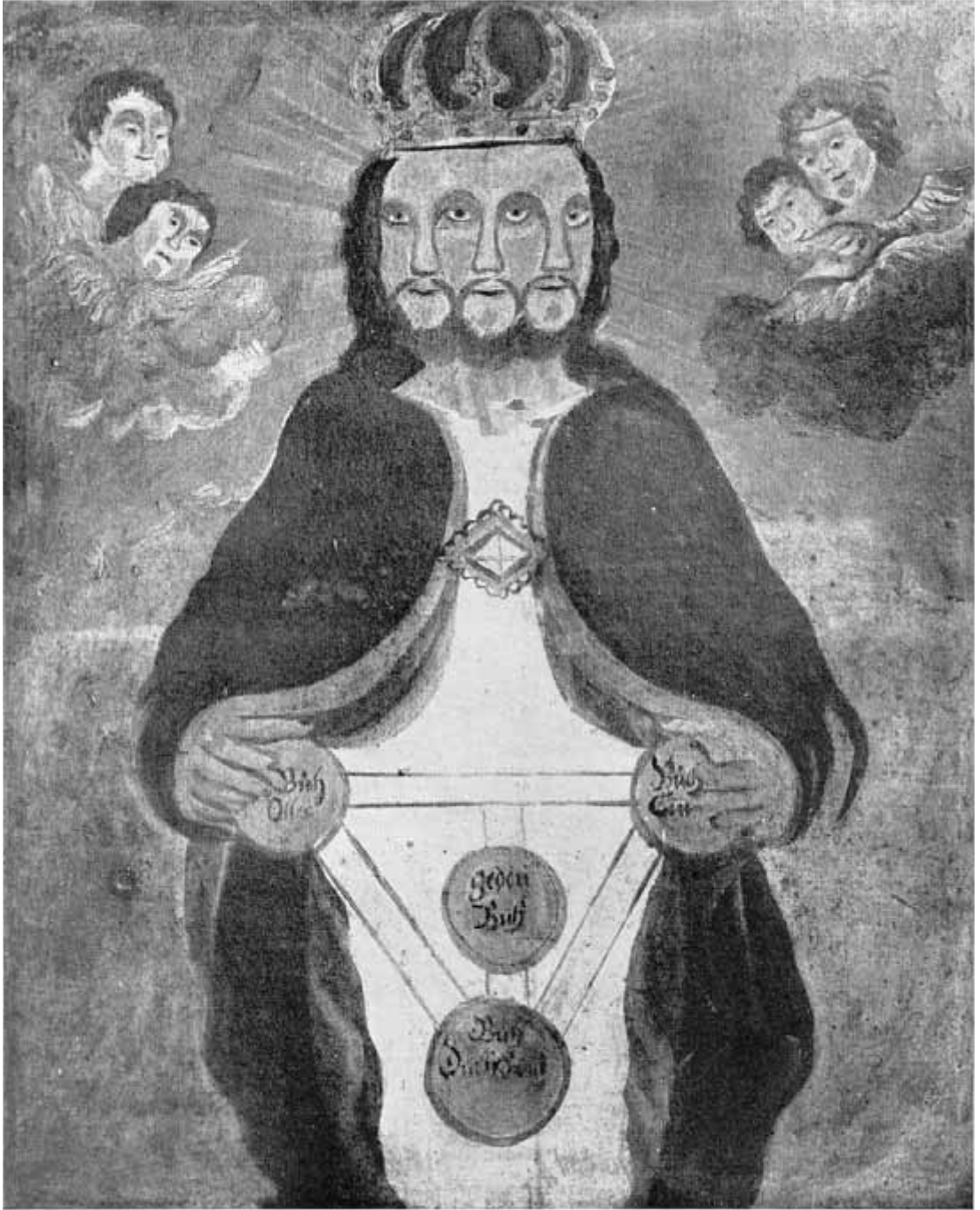
dit gebod hield, zou dat immers betekenen dat het daarmee zichzelf zou doden. En zichzelf doden is, zoals bekend, ook een overtreding van het zesde gebod. We worden hier dus geconfronteerd met het culminerende of totale aanvalswezen. Het leeft zodoende in een bewustzijnssfeer waarin het doden een levensvoorwaarde is. Dat wil zeggen dat het wezen hier de levenswet vervult door te doden. Deze wezens bevinden zich dus geheel buiten de mentale sfeer waar de morele wetten in de vorm van naastenliefde gedoceerd worden. Als we naar het leven van de dieren kijken, zien we een wereld waarin het naleven van wat aan de mensen als levensvoorwaardelijke moraal gedoceerd wordt, puur vergif, ja zelfs de hel zou betekenen, als deze moraal in praktijk gebracht zou worden. Toch zien we in het seksuele leven van de dieren en in hun relatie tot hun nakomelingen een zekere vorm van medegevoel dat tot uiting komt in de bescherming van hun partner en nakomelingen en in hun samenwerking in het kader van de drang tot zelfbehoud.

Voor medegevoel in de gebieden daarbuiten is het dier in zijn meest wilde en roofzuchtige natuur absoluut niet vatbaar. Het leeft hier in overeenstemming met de wetten van zijn natuur. Het kan van nature niet zondigen en zal dus ook nergens berouw of spijt van kunnen hebben. Aanvallen, oorlog, moord en dood betekenen dagelijks leven en welzijn voor dit wezen. Het vertegenwoordigt de krijger in die zuivere vorm die in harmonie met de wil van God is.

De aardemensen bevinden zich in een stadium tussen het aanvallende en moordende roofdier en het geheel naastenliefdevolle Christuswezen in

Maar nu de aardse mens, is die als aanvaller of als krijger in even hoge mate in harmonie met de wil van God? Kan hij op dezelfde manier aanvallen en oorlog voeren zonder te 'zondigen'? Kan hij andere levende wezens doden en vermoorden en toch in net zo'n volmaakte harmonie met de genoemde hoogste wil zijn? Nee, dat kan hij niet! Hij vertegenwoordigt een stadium of mentale toestand waarin hij in meer of mindere mate gewetenswroeging over zijn handelwijze krijgt, in een crisis kan komen waarin hij spijt of berouw van zijn handelwijze heeft. Bovendien is hij ook samen met de andere individuen in de groep of samenleving waartoe hij behoort, onderworpen aan de druk van morele wetten en voorschriften van wezens die allang opgehouden zijn met het doden en vervolgen van hun levende mede-wezens, omdat zij hun naaste liefhebben als zichzelf. Zo'n wezen is bijvoorbeeld de wereldverlosser Christus. De aardemens bevindt zich dus in een stadium tussen het aanvallende en dodende roofdier en het geheel naastenliefdevolle Christuswezen. Hij heeft dus ruim de gelegenheid om zich op de hoogte te stellen van zijn eigen ontwikkelingsbaan of om zijn eigen gedrag in relatie tot deze twee uitersten van mentaliteit te bekijken. En als hij zichzelf bekijkt, blijkt dat hij een vermogen heeft om andere wezens (wezens buiten het gebied van de voortplanting) lief te hebben, iets wat een roofdier niet heeft. Diezelfde beschouwing laat echter ook zien dat dit vermogen in bepaalde gevallen helemaal niet zo algeheel of omvattend is als dat

wat de wereldverlosser als zijn eigen wezen geopenbaard heeft. Hij zal dan aan de hand van deze constatering zien dat een dier een wezen is dat armer aan medegevoel voor zijn naaste is dan hijzelf. Daarom zal hij het stadium van het dier mentaal gezien als een lager stadium beschouwen. Omdat de wereldverlosser rijker is aan vermogens aan medegevoel voor zijn naaste dan de aardemens, zal hij dat mentale stadium onvermijdelijk als een hoger stadium beschouwen. Deze opvatting of beoordeling is dus onomstotelijk vanwege het verschil qua vermogens tussen hemzelf, het dier en Christus (de wereldverlosser). De aardemens staat hier dus tussen twee mentale uitersten in. Het ene uiterste vertegenwoordigt het minimum en het andere het maximum aan wat hij aan naastenliefde kan zien. Dat het gedrag en de geboden van de wereldverlosser het levensnoodzakelijke morele ideaal voor de aardemens geworden zijn, spreekt hier vanzelf. Omdat het vermogen tot naastenliefde slechts een latent verschijnsel bij het dier is, maar bij de gewone aardemens verder ontwikkeld is en bij de wereldverlosser nog verder, blijkt hieruit dat het bij de aardemens in ontwikkeling is. Als dit vermogen echter ontwikkeld wordt, getuigt deze ontwikkeling van de goddelijke wil met betrekking tot de aardemens. De naastenliefde tegenwerken is dus hetzelfde als tegen Gods wil op het vlak van de aardemensen zijn. In harmonie met de naastenliefde zijn betekent in harmonie met de goddelijke wil op ditzelfde vlak zijn. Tegen de wil van God zijn wordt door de mensheid zelf als immoreel aangeduid en voor deze wil zijn wordt als moreel juist beschouwd.

Heilige drie-eenheid, gebaseerd op een Gotisch patroon, Olieverf op canvas
Municipal Museum, Bojkovice

Aardemens zijn betekent niet dat we helemaal geen dier meer zijn

Zodoende hebben we nu twee mentale uitersten gezien van waaruit elke vorm van moraal binnen de mensheid bepaald wordt. Hoe meer de handelwijze van een wezen op die van een dier lijkt, des te meer wordt het als primitief en immoreel beschouwd, en het wordt als moreel, intellectueel of humaan beoordeeld, naarmate zijn handelwijze meer op die van de wereldverlosser lijkt. Deze conclusie is dus onomstotelijk en onafhankelijk van het feit of iemand bij een religieuze sekte behoort dan wel areligieus, materialistisch of ongelovig is. Iemands handelingen verraden dus een bepaalde morele trede. Hoe meer deze handelingen in dienst van het principe van het doden staan, des te dierlijker of primitiever zal een wezen vast en zeker zijn. In feite kunnen we nu buiten alle religieuze dogma's of geldende juridische wetten om aan de hand van de eigen heldere structuur van het leven de moraal van een wezen dus zuiver beoordelen. Als we daarom een aanvalswezen voor ons hebben - een wezen dat op grote schaal en zonder gewetenswroeging of berouw andere wezens kan beroven en plunderen, dat roofmoorden kan plegen en martelen om zijn zin te krijgen of zijn verlangens te bevredigen - dan is het niet moeilijk om te zien dat een groot deel van zijn mentaliteit nog helemaal geen ontwikkeling ondergaan heeft. Het is nog een geheel onberoerde representant van de dierlijke mentaliteit. Dat dit wezen natuurlijk ook een gebied in zijn mentaliteit heeft waar de ontwikkeling wel zijn stempel op gedrukt heeft, waardoor het tederder gevoelens kan koesteren voor wezens die voor hemzelf van belang zijn, spreekt

natuurlijk vanzelf, want wat zou er anders de oorzaak van kunnen zijn dat zo'n wezen nu in een aardemenselijk organisme verschijnt en het predikaat aardemens draagt?

Dat we aardemens zijn betekent dus niet dat we helemaal geen dier meer zijn. In werkelijkheid zijn we nog een dier voor zover het ons aan medegevoel voor onze naaste ontbreekt en we ons ten koste van hem genadeloos met onze ellebogen omhoog werken. De aardemens onderscheidt zich echter juist hierin van een roofdier dat hij een bewustzijnsgebied bezit dat medegevoel voor andere wezens kan bevatten. Dit medegevoel kan zo sterk zijn dat het niet eens tegengehouden kan worden in situaties waarin het ten koste van zijn eigen leven en welzijn in werking treedt en zodoende helemaal gelijk is aan dat van de wereldverlosser. Daarom kunnen we niet ontkennen dat er zich achter de uiterlijke, zichtbare, materiële of fysieke bewegingen verborgen krachten bevinden die de toestand van het dier ondermijnen en het daarmee tot mens omvormen. In dit proces van omvorming zijn sommige wezens verder dan andere. Ze bevinden zich allemaal ergens in een scala die zich uitstrekt vanaf de roofdiermentaliteit tot aan de Christusmentaliteit. Deze omvorming openbaart zich dus in de vorm van een groeiend medegevoel voor de naaste of de omgeving.

Terwijl de meer primitieve mensen bezielde zijn door het recht van de sterkste, wordt het morele recht nu in het bewustzijn van een aantal mensen zichtbaar in de vorm van rechtvaardigheid

Het medegevoel kan beslist niet iets zijn

wat uit de uiterlijke materiële of fysieke waarneming kan ontstaan of daarop kan berusten, want zoals we al eerder aangestipt hebben zal het in bijna alle fysieke situaties schijnbaar het meest logische zijn om zich egoïstisch met de ellebogen omhoog te werken en alle andere wezens uit de weg te ruimen als die een belemmering voor de bevrediging van onze verlangens zijn. Dat het wezen desalniettemin heel vaak afziet van dit openlijk zijn ellebogen te gebruiken, komt niet alleen omdat het bang voor de juridische wetten is. Het gebeurt ook niet uitsluitend om godsdienstige redenen, want als het wezen zijn dierlijke vermogens alleen daarom in bedwang houdt, gebeurt dat immers niet uit naastenliefde, maar juist in allerhoogste mate uit liefde voor zichzelf. In beide gevallen heeft het immers een enorme behoefte om de voordelen ten koste van zijn naaste te verwerven. Maar het weet dat het misschien in het huis van bewaring komt of andere vormen van juridische onaangenaamheden zal ondergaan, als het dat doet en zijn wil volgt. In dat geval ziet het alleen af van de bevrediging van zijn verlangens om zichzelf te beschermen tegen de juridische onaangenaamheden die zo'n bevrediging hem zelf zal bezorgen, maar niet om zijn naaste te sparen voor de onbehaaglijkheden die deze bevrediging hun bezorgd zou hebben.

Hetzelfde doet zich voor als het wezen zich alleen om godsdienstige redenen niet ten koste van zijn naaste bevoordeelt. In dat geval schrikken de met de bevrediging verbonden godsdienstige straffen zoals vervloeking en afdaling in de hel of andere religieuze gewelddadige belevingen hem af om zich ten koste van zijn naaste te verrijken.

Er bestaat dus een mentaal gebied

waarin de angst voor straf het wezen ervan weerhoudt de juridische wetten of de wetten van de ontluikende naastenliefde te overtreden. Er bevindt zich echter een ander gebied binnen de aardemenselijke mentaliteit waarin juist niet de angst voor de juridische wetten maar een heel andere factor de wezens ervan weerhoudt deze te overtreden. Deze factor is dat ze het gewoon niet over hun hart kunnen verkrijgen hun naaste kwaad te doen of hem onbehagen te bezorgen, maar deze liever zelf op zich nemen, als ze deze naaste daarmee van dienst kunnen zijn. Daaruit blijkt dat de mentale en fysieke instelling van de wezens volledig veranderd is. In deze naastenliefdevolle wezens kunnen we een heel andere mentale sfeer ontdekken dan die waardoor onze zogenoemde heidense voorvaders bezielde waren. Zij hadden de moraal van wildemannen of vikingen waarbij het recht van de sterkste centraal stond en macht dus het enige soort recht of de enige rechtvaardigheid was die ze kenden. Het werkelijke morele recht of de werkelijke morele rechtvaardigheid, die op zichzelf geheel onafhankelijk van macht is, was volledig onbekend en volstrekt onbegrijpelijk. Maar tegenwoordig begint juist het morele of absolute recht steeds meer in de opvatting van de mensen op te doemen als de enige absolute rechtvaardigheid. We zien daarom hier twee soorten mensen, namelijk de primitieve wezens die nu nog overwegend door de wildemans- of vikingenmoraal bezielde zijn en die het recht helemaal bij de superieure of sterkste leggen, los van de werkelijke of absolute rechtvaardigheid, en wezens die het veelal niet over hun hart kunnen verkrijgen om gebruik van dit recht te maken, ook al zijn zij de sterkste of bezitten zij de macht. De egoïstische of

zelfzuchtige moraal van eerstgenoemde wezens en hun houding tegenover hun naaste worden enkel en alleen geremd door de huidige juridische wetten. In alle gevallen waarin ze kans zien om deze wetten te omzeilen om zich dingen ten koste van hun naaste toe te eigenen, zullen ze dat zonder ook maar enige scrupules doen. Hun dierlijke aard is in het ergste geval zelfs zo dat ze zich regelrecht tegen deze wetten verzetten en ze openlijk overtreden. Dit is dan het mentale gebied in onze moderne maatschappij dat we de misdadigerswereld of de onderwereld noemen. Uit dit mentale gebied komen alle zogenoemde gangsters plus de grote politieke misdadigers of wezens die zich met hun geniale dierlijke mentaliteit tot posities met dictatorische macht opwerken. Als geautoriseerde leiders of dictators hebben ze hele volken of wereldrijken ertoe aangezet andere volken of landen te overvallen. Daarmee zijn ze de kiem geweest voor de buitengewoon gruwelijke toestanden die zojuist hun culminatie bereikt hebben in de bloedige godenschemering of het bloedige werelddrama dat voorlopig geëindigd is met een atoombom, maar die de mensheid veiligheid noch werkelijke vrede gebracht heeft.

Alle oorlogen in de wereld zijn mentale vulkanen

Onder de oppervlakte van de moderne cultuur of de zogenaamde christelijke beschaving bevindt zich dus een aanzienlijke onderwereld, die soms haar gloeiende, primitieve, allesvernietigende krachten door de nog dunne korst van de beschaving omhoog kan stuwen en als levensgevaarlijke of ongeluk brengende vulkanen

aan de oppervlakte van deze beschaving zichtbaar kunnen worden. Ze kunnen deze helemaal met de zwarte, walmende en verstikkende lavastromen van haat, machtsbegeerte en hebzucht toedekken. Deze kant van de onderwereld vormt nog steeds een grote bedreiging voor de schepping van elke werkelijke beschaving in onze tijd. Niet de kleine gewone dief of roofmoordenaar is de ergste vijand of vijand nummer 1 van de beschaving of cultuur, maar wel degenen die hun roofzuchtige of moorddadige en mensvijandige talenten, verlangens en aanleg met zo'n genialiteit kunnen camoufleren dat ze nota bene zelf geloven of vinden dat hun mentale toestand de hoogste moraal of het hoogste idealisme is. Hierdoor krijgen ze een bijna onbeperkte macht om alle volken of staten met een nog niet zo stabiele hogere beschaving te verleiden en van hen bandietenstaten onder de naties te maken.

Alle oorlogen in de wereld zijn zodoende mentale vulkanen, die zich via genieën in de misdaad een weg door het dunne oppervlak van beschaving en humaniteit omhoog banen en hier hun enorme kraters vormen. Waar eerst mentale, industriële en culturele bedrijvigheid floreerde en haar mooie vruchten over de gehele wereld verspreidde, en miljoenen mensen betrekkelijk gelukkig met hun gezinnen, familie, partners, kinderen en andere, hun dierbare wezens leefden, zien we nu niets anders dan de gevolgen van mentale atoombommen. Deze hebben in de vorm van oorlogspropagandisten, dictators en führers de kans gekregen om aan de oppervlakte van de aardemenselijke mentaliteit te komen en daar hun explosies en vernietigingen in de prille beginnende humane beschaving teweeg te brengen.

Die mentale atoomexplosies zijn zelfs zo effectief geweest dat ze kloven en scheuren tot in de mentaliteit van de christelijke priesters en hogere geestelijken veroorzaakt hebben. Daarom hebben wij het zeldzame beeld gezien dat deze wezens die gewijd waren om de mensen te vertellen dat ze 'hun zwaard op zijn plaats moeten brengen, want dat allen die naar het zwaard grijpen door het zwaard zullen omkomen' (zie Matth. 26:52), de vele malen ergere moordwapens, tanks, slagschepen en bommenwerpers gingen zegenen. Ja, soms zelfs stonden zij zelf met moordwapens verborgen onder hun priesterlijke ornaat of gewijde kleding, het symbool van de heiligheid van hun ambt en goddelijke reinheid in dienst van het afschaffen van het principe van het doden of van de haat en de moordpartijen. Waarlijk, de mentale atoombommen van de onderwereld in onze beschaving of cultuur kunnen zich heel goed meten met de pas uitgevonden, moderne, technische.

Wat is er eigenlijk overgebleven waar de eerst zo grote dictators geschitterd hebben en met parades en optochten de volken in zelfverheerlijking en heerschappij hebben doen zwelgen? Is daar iets anders te zien dan menselijke wrakken in puinhopen en in een atmosfeer van dodelijke bandietenmentaliteit, roofmoord, verkrachting of allerlei amoraliteit en vernedering? Nee, de kraters of wonden van de mentale atoombommen zijn binnen hun gebied net zo dodelijk radioactief als hun fysieke, technische tegenhangers binnen het fysieke gebied.

We zien hier dus de eerste mentale sfeer van de mensheid in zijn eigenlijke culminatie. Deze is een absoluut kwaad voor de aardse mensheid, die allang verzadigd is van deze culminatie en die nu alleen maar

hongert naar de tegenstelling ervan, namelijk het recht en daarmee de ware rechtvaardigheid die op zichzelf de culminatie van humaniteit of naastenliefde zijn.

Wezens die liever zelf willen lijden dan dat anderen zullen lijden

De hier geschilderde duistere mentale sfeer is dus de bron van de gehele aanvalsmentaliteit en daarmee de bron van elke oorlog in de wereld, zowel tussen landen als tussen mensen. Juist deze mentale sfeer komt voor onder de naam het 'kwaad'. Terwijl deze vorm van mentaliteit heel natuurlijk is voor het dier, betekent zij dus het kwade voor de aardemensen en belemmert zijn verschijnen als 'mens'.

Behalve deze wezens bestaat er echter, zoals eerder vermeld, ook een tweede categorie wezens, namelijk de wezens die het niet over hun hart kunnen verkrijgen hun naaste kwaad te doen. Zij bevinden zich dus in een verder gevorderd stadium in de mentale ontwikkeling dan de eerder genoemde wezens. Zij hebben hun vermogen tot medelijden ontwikkeld. Zij zijn in staat te voelen wat hun naaste voelt. Zijn leed, zorgen en verdriet kunnen hen in meer of mindere mate bedroefd maken of hun medeleven oproepen. In tegenstelling tot de wezens van de eerste categorie kunnen zij helemaal niet onverschillig of ongevoelig zijn voor het lot van hun naaste. Zij zijn in meer of mindere mate bereid om hun eigen leven te wagen, als ze hun naaste daarmee kunnen beschermen of helpen en hem voor onbehaaglijkheden kunnen vrijwaren. Maar daardoor zijn deze wezens ook niet helemaal vrij van de sfeer van de oorlog. Zij nemen

echter wel onder een heel andere voorwaarde deel aan een oorlog dan de wezens uit eerstgenoemde categorie. Terwijl de wezens van de laatstgenoemde categorie vanwege hun aanvalsbewustzijn de diepste oorzaak van een oorlog zijn, doen de wezens uit de tweede categorie alleen aan een oorlog mee om de aangevallen partij te verdedigen tegen of te bevrijden van de onbehaaglijkheden die de aanvalleur veroorzaakt. Deze mentale instelling zal dus hierin van het aanvalsbewustzijn verschillen dat het een verdedigingsbewustzijn is. Het verschil tussen deze twee mentale toestanden is dus dat de drijfveer voor het aanvalsbewustzijn meedogenloze zelfzucht of meedogenloos egoïsme oftewel het verlangen naar de bezittingen van zijn naaste is, terwijl de drijfveer voor het verdedigingsbewustzijn onzelfzuchtigheid is of een drang om zijn naaste tegen de onrechtvaardigheid of overval door de aanvalswezens te beschermen. Hier openbaart zich dus een ontwakende liefde voor de naaste.

Als een verdediging noodweer is, maakt het deel uit van de noodzakelijke drang tot zelfbehoud

De drijfveer achter de verdedigingsmentaliteit is dus in feite volstrekt onzelfzuchtig, zelfs los van de vraag of het wezen zelf de overvallen of aangevallen partij is en de verdediging uitsluitend hemzelf betreft. In dat geval zal de verdediging namelijk noodweer zijn en maakt dan deel uit van de noodzakelijke drang tot zelfbehoud. Alles wat gelijk staat met de volstrekt levensnoodzakelijke noodweer voor het bestaan van een wezen, kan onmogelijk zelfzucht of egoïsme zijn. Het is geen egoïsme als

iemand het recht om te leven opeist. Er is pas sprake van egoïsme als iemand ten koste van zijn naaste dingen wil hebben die volstrekt overbodig of onnodig zijn voor zijn eigen bestaan of mogelijkheid om te leven. Verdediging die noodweer tegen een absoluut levensgevaarlijke vijand is, kan geen egoïsme genoemd worden. Zo'n verdediging is het ten uitvoer brengen van het natuurlijke recht om te leven, een opkomen voor het voortbestaan van de soort en kan dus alleen daar voorkomen waar dit voortbestaan in gevaar is. Als een verdediging echter voortgezet wordt, wanneer het voortbestaan niet meer in gevaar is, is het geen verdediging meer maar een vervolging van en daarmee een aanval op de naaste. Het gaat er daarom in zo'n geval om goed op te letten. Verdediging kan heel gemakkelijk en onmerkbaar in aanval overgaan. Dan is het geen onzelfzuchtigheid meer maar dan overheerst juist in allerhoogste mate het egoïsme of de zelfzucht.

De verdedigingsmentaliteit is edeler van karakter dan de aanvalsmentaliteit

Als de tegenstand van een wezen tegen een medewezen levensnoodzakelijke noodweer is, is het wezen een verdedigingswezen. Zulke wezens vormen de andere partij in een oorlog. Zonder deze partij kan er geen oorlog gevoerd worden. Deze partij is echter niet de oorzaak van de oorlog, want die zal nooit ergens anders kunnen liggen dan bij de aanvalleur. Omdat de verdedigingsmentaliteit dus naastenliefde of onzelfzuchtigheid is, is deze edeler van karakter dan de aanvalsmentaliteit. Omdat zij echter dezelfde wapens of dezelfde oorlogsmiddelen gebruikt en zij dezelfde

woede heeft als die van de aanvalswezens, wordt deze woede 'rechtvaardige woede' of 'heilige toorn' genoemd. Vanuit de verdediger gezien is iedere oorlog ook heilig en het gebied wordt het veld van eer genoemd. Hiermee zijn we bij de twee mentale toestanden gekomen waarvan de reactie of het gevolg het huidige lot van de aardemensheid vormt. Waar alleen deze twee vormen van bewustzijn of mentale toestand maar bestaan, daar heerst oorlog of strijd. Daar is de smeltkroes van het leven. Als er geen nieuwe mentale omvorming zou optreden, zou er nooit ofte nimmer vrede op aarde komen. Door de vlammen van de smeltkroes, door de verschrikkingen, kreten en pijn van de oorlog ontstaat echter een toenemend verlangen naar de tegenstelling van oorlog, namelijk een absoluut duurzame vrede.

De nieuwe bewustzijnsvorm getuigt van liefde voor alle wezens

Door de aanvals- en verdedigingsmentaliteit ontstaat er dus geen vrede. Deze twee mentale toestanden zijn niet de vervulling of het einddoel van het leven. Door de gevolgen van deze twee soorten mentale instelling ontstaat er echter juist een geheel nieuwe bewustzijnsvorm of mentale toestand; een toestand die op zichzelf niet op aanval noch op verdediging gericht is. Zij getuigt daarentegen van een innige liefde voor alle wezens, onafhankelijk van hun eventueel gunstige of ongunstige, hun eventueel primitieve of intellectuele optreden. Wezens met deze mentale instelling prijzen hun medewezens niet voor hun 'duistere' handelingen, maar voelen een uitgebreid medelijden met deze duistere wezens, omdat ze de ongelukkige

toestand aanvoelen die deze wezens met hun primitieve of zogenaamde misdadige gedrag voor zichzelf aan het veroorzaken zijn. Zij veroordelen dus nooit iemand tot straf, duisternis of lijden. Ze kennen in het beste geval helemaal geen wraakgevoelens. Ze zijn in toenemende mate bezield door de gedachte dat je als je een wezen geen goed kan doen, je het in ieder geval geen kwaad moet doen. Ze stralen dus enkel liefde uit en laten het verwarmende licht van hun ziel, in wedijvering met dat van de zon, schijnen over goeden en slechten, over 'rechtvaardigen en onrechtvaardigen' (zie Matth. 5:45). Met andere woorden ze zijn allesomarmend zoals de zon, 'ze zijn geschapen naar Gods beeld, als zijn gelijkenis' (Gen. 1:27). Waarlijk, zij zijn de vrede.

Hoe kan het dan gebeuren dat de mentaliteit van de wezens ten slotte zo wordt dat ze niet aanvallen, noch verdedigen, maar sympathie of liefde naar alles uitstralen? Nou, daarvoor moeten we naar het ontstaan van deze mentale toestand kijken. We hebben al gezien dat het aanvalsstadium het eerste mentale stadium van de levende wezens is, dat wil zeggen een gebied waarin het recht van de sterkste op alle manieren ontplooid wordt. Dat het in zo'n zone een voorwaarde is dat aanval het hoogste ideaal moet zijn, omdat de wezens zich hier op geen enkele andere manier als de sterkste kunnen bewijzen of handhaven, spreekt vanzelf. We hebben ook gezien dat het eenmaal verkregen of gevestigde recht van de sterkste onmogelijk behouden kon worden zonder verdediging. Een bestaansvorm waarin de wezens in aanval en verdediging moeten leven, is echter geen vrede. Integendeel, het betekent oorlog en het kan nooit ofte nimmer iets anders worden, als het niet

juist een nieuwe factor zou voortbrengen, namelijk lijden en ervaringen die weer intelligentie en medegevoel of medelijden geven. Medegevoel of medelijden is weer hetzelfde als liefde, dat wil zeggen de vervulling van de levenswet door het volmaakte of volschapen wezen, het wezen naar Gods beeld, als zijn gelijkenis.

De wezens in de verdedigingszone zijn het stadium van volmaaktheid dus dichter genaderd dan wezens in de aanvalzone, omdat ze al door ervaringen en lijden beïnvloed zijn. Daarom is het ook zo dat het object van de verdedigers niet altijd hun eigen vijanden betreft maar juist wezens die hun vrienden en familieleden aanvallen. En soms hoeven het helemaal geen bekenden te zijn maar zijn het volkomen onbekende mensen die door de wezens uit de verdedigingszone verdedigd worden. In zo'n verdediging zien we het begin van de naastenliefde, maar deze komt in dit stadium eerder voor als een ontwakend rechtvaardigheidgevoel. Deze wezens hebben het gevoel dat de aanval of overval onrechtvaardig is en bieden daarom hulp. Hoewel verdedigingswezens in hun ontwikkeling verder gevorderd zijn dan aanvalwezens, betekent dit natuurlijk niet dat ze in alle situaties helemaal van de aanvalmentaliteit gezuiverd zijn. Van aanvalwezens kan ook niet gezegd worden dat ze helemaal geen verdedigingsbewustzijn bezitten. Dit bewustzijn is echter niet fundamenteel in de aanvalzone of komt hier niet algemeen voor, zoals dat in de verdedigingszone wel het geval is. Het verdedigingsbewustzijn komt in de aanvalzone immers ook niet algemeen voor of is hier ook niet fundamenteel. Met deze twee groepen wezens hebben we nu een volledig beeld van de huidige heersende psyche van de aardemensheid. Deze is

een combinatie van aanvalmentaliteit en verdedigingsmentaliteit. De wezens zijn in een permanente strijd gewikkeld. Deze laait soms fel op en veroorzaakt geweldadige mentale vulkanen in de vorm van zogenoemde oorlogen of wereldoorlogen. Daarin worden miljoenen mensen gedood en miljoenen anderen tot levenslange hulpeloze invaliden verminkt en weer miljoenen anderen gaan ten onder in verdriet en wanhoop, armoede, werkeloosheid en levensmoeheid, of plegen zelfmoord. Dat is het rechtstreekse fysieke zichtbare gevolg van de aanvals- en verdedigingsmentaliteit. Dat dit gevolg het verlangen moet oproepen naar een betere bestaansvorm, naar een betere maatschappelijke orde, kortom naar alles wat de absolute duurzame vrede oftewel een geborgenheid in en bescherming van de bestaansvreugde kan scheppen, blijkt hier een vanzelfsprekendheid.

Een wezen kan door bedreiging en straf geen millimeter aan zijn groei toevoegen

Hoe kunnen aanvals- en verdedigingswezens er echter toe gebracht worden niet langer aanvals- en verdedigingswezens te zijn? Dat kan onmogelijk met dictatuur of via wetgeving bewerkstelligd worden. Deze verschijnselen zijn immers niets anders dan beperkende maatregelen, een soort prikkeldraad, een soort muur of omheining om zich tegen de wilde dieren uit de jungle te beschermen. Het verandert de dieren echter niet. Een tijger blijft een roofdier en een slang blijft giftig. Is iemand een aanvalwezen, dan moet hij leven als aanvalwezen, terwijl een verdedigingswezen natuurlijk als een

verdedigingswezen moet leven. Elk van deze twee soorten wezens bezit een natuur die niet zomaar een product van de wil is en ze kunnen niet met bedreiging en straf gestuurd en bang gemaakt worden. In dat geval zou een misdadige onderwe-reld immers helemaal niet in de moderne beschaafde maatschappij kunnen voorkomen. Nee, we kunnen niet plotseling een millimeter aan de groei van een wezen toevoegen door hem slaag te geven of door hem met dood en onheil te bedreigen. Als voor zo'n groei alleen een wilsgaaf voldoende zou zijn, dan zou het leven van de aardemensch op aarde al honderdduizenden jaren geleden paradijselijk of volmaakt geweest zijn. Voor de huidige generaties zou oorlog dan alleen een vaag abstract begrip geweest zijn en niet de bloedige realiteit die de wereld nu beheerst.

Alle mensen hebben niet dezelfde morele capaciteit en staan daarom niet op dezelfde trede in de ontwikkeling

Als de verandering van de aanvalswezens en verdedigingswezens geen wilsgaaf is en niet door dictatuur en bedreiging met straf, onheil en verschrikkingen afdwongen kan worden, hoe moeten ze dan veranderd of omgevormd worden tot betere wezens? Hoe moeten aanval en verdediging helemaal tot de stilstand gebracht worden die de enige voorwaarde is voor een werkelijke duurzame vrede of het geluk en de bestaansvreugde waar de mensen uit alle macht naar hongeren en dorsten? Ja, hiervoor moeten we ons regelrecht instellen op de onzichtbare verschijnselen die zich onder het schijnbaar toevallige fysieke oppervlak verbergen.

Zijn er dan zulke onzichtbare krachten die de mentaliteit van de aardemensen kunnen omvormen en hen daardoor naar de absolute volmaaktheid in bewustzijn, gedachtebeheersing of wilsturing kunnen verheffen? Jazeker, blijkt dat niet juist uit de omstandigheid dat we zien dat niet alle mensen zich op dezelfde ontwikkelingsstap bevinden? Hoe zouden sommige wezens anders anderen vooruit kunnen zijn in de ontplooiing van humaniteit of naastenliefde?

Dat de wezens dus qua mentale volmaaktheid niet op dezelfde trede maar op verschillende, in volmaaktheid van elkaar afwijkende treden blijken te staan - zodat sommige wezens op heel hoge culturele of hoogintellectuele treden staan, terwijl andere wezens op zulke primitieve treden staan dat ze nog permanent de wetten van de maatschappij en die van de naastenliefde zullen overtreden - kan door dictatuur noch straf veroorzaakt worden. Dit is daarentegen uitsluitend te danken aan hun karakter of morele capaciteit, dus iets wat uit krachten bestaat die niet fysiek zijn. Het karakter is dus hetzelfde als de specifieke denkwijze van het wezen en de hieruit voortkomende overeenkomstige specifieke wilsturing en handeling. De denkwijze van een wezen wordt gedragen door zijn talentzaadjes voor moraal, die in het lotselement van het wezen zetelen. Deze talentzaadjes zijn volgens *Livets Bog* zuiver geestelijk van aard en alleen voor de kosmische helderziendheid rechtstreeks zichtbaar. Hun bestaan kan echter indirect bewezen worden aan de hand van hun verschillende werkingen en reacties op het fysieke vlak.

Het bestaan van deze verschillende verschijnselen blijkt uit het feit dat de wezens verschillende karakters hebben, zo-

dat sommigen zogenaamd slechte mensen zijn terwijl anderen zogenaamd goede mensen zijn. Deze typen worden respectievelijk als immorele en morele wezens betiteld. Eigenlijk is het verschil in bewustzijn of mentaliteit tussen deze twee groepen enkel een kwestie van ontwikkeling. De 'slechte' mensen zijn minder ontwikkeld dan de 'goede'. We weten nu al dat datgene waardoor we wezens slecht noemen, hun optreden als aanvallers op het leven en bestaansrecht van andere wezens is. Ze bestelen of beroven en plunderen hun medewezens, hetzij openlijk, hetzij gecamoufleerd. En als deze hen in de weg staan, worden ze in het ergste geval vermoord. We hebben ook gezien dat datgene waardoor we wezens 'goede' mensen noemen, hun optreden als verdedigers van het leven en bestaansrecht van hun medewezens is. Zij hebben geleidelijk aan zo'n groot vermogen tot medegevoel voor hun naaste ontwikkeld dat het hen irriteert als deze overvallen wordt of hem van de kant van de een of andere aanvaller overlast bezorgd wordt. Met name de reactie van deze twee groepen mensen ten opzichte van elkaar, zullen we nu wat nader bekijken. Deze specifieke reactie is er namelijk uiteindelijk de aanzet of directe oorzaak van dat er überhaupt wijsheid kan ontstaan, dat de mensen omgevormd kunnen worden tot 'Gods beeld, als zijn gelijkenis', en dat 'het Koninkrijk der hemelen' (zie o.a. Matth. 7:21) een werkelijk, realistisch fysiek rijk hier op aarde kan worden - wat de belofte van het kerstevangelie over 'vrede op aarde en in de mensen een welbehagen' (Luc. 2:14) in vervulling doet gaan - en zodoende niet zomaar een vage utopische voorstelling over iets achter de wolken zal zijn.

De wet van oorzaak en gevolg oftewel de wet van het lot

Wat zorgt er nu voor dat de aardemensen verschillend op elkaar reageren? Waarvoor is een wezen een aanvalswezen en waardoor een verdedigingswezen? Om dat te kunnen begrijpen moeten we beseffen dat er achter alle verschijnselen een wet bestaat die als enige de mogelijkheid voor bewuste schepping geeft. Deze mogelijkheid geldt zowel voor de schepping van iemands eigen lot als voor de schepping van zuiver materiële, fysieke dingen. Deze wet brengt oorzaak en gevolg voort. We kunnen hier natuurlijk geen plaats inruimen voor een volledige verklaring van deze wet en willen daarom alleen vermelden dat elke handeling, al is die nog zo klein, onvermijdelijk de oorzaak is van een gevolg dat weer onmogelijk iets anders kan zijn dan de oorzaak van een nieuw gevolg enzovoorts. Als er sprake is van een aanval, zal dat dus een oorzaak zijn die in werking gezet is. Deze zal dan onvermijdelijk een gevolg voortbrengen. Als je met zwart krijt schrijft, worden de letters zwart, terwijl ze wit zullen worden als je met wit krijt schrijft. Als we een ketel water op het vuur zetten, wordt het water warm, terwijl het koud wordt als we er ijs in doen. We kunnen daarom onmogelijk een beweging of energieontplooiing teweeg brengen zonder dat dit een overeenkomstig gevolg geeft. Uit zulke oorzaken en gevolgen bestaat het gehele leven van het levende wezen; het is niets anders dan één lange keten van oorzaken en gevolgen.

Zolang oorzaak en gevolg fysiek van aard zijn, zijn ze voor de gewone aardemensen waarneembaar. Omdat er in het leven echter talloze gevolgen voorkomen

waarvan de aardemens de oorspronkelijke oorzaak helemaal niet kan zien, omdat deze niet zuiver fysiek van aard is en daarom niet rechtstreeks voor de fysieke zintuigen waarneembaar is, is de diepere aard van zulke gevolgen mentaal gezien alleen maar een mysterie voor dit wezen. Zo'n mysterie is onder andere het lot van het wezen. De gewone areligieuze aardemens heeft dan ook in een heleboel situaties geen andere verklaring voor de beschikking van zijn specifieke lot dan het toeval. Hij denkt daarom dat het gewoon toeval is als iemand een ernstig ongeluk overkomt of een bijzonder gelukkig lot heeft. Hij denkt dat een grote prijs in de loterij net zo goed ieder ander had kunnen toevallen dan juist degene die hem gewonnen heeft, en dat het daarom uitsluitend aan het toeval te danken is wie alle zegeningen in het leven krijgt en wie de moeilijkheden.

Dat zulke wezens juist in belangrijke mate op het machtsprincipe of het recht van de sterkste ingesteld moeten zijn, is natuurlijk duidelijk. Welke andere opvatting zou dan in zo'n situatie een vanzelfsprekende of verstandige levenswijze kunnen zijn? Als alles toeval is, zal het enige noodzakelijke immers zijn je zo snel mogelijk met alle ter beschikking staande middelen zoveel zegeningen en voordelen toe te eigenen als maar enigszins mogelijk is. Gewelddadige superieure macht en kracht is immers voor degene die niet door het toeval begunstigd is, het enige middel om een dragelijke toestand te creëren. Dat zo'n mentale instelling de specifieke psyche van de aanvalswezens moest voortbrengen, is hier overduidelijk. Dat deze levensinstelling echter toch niet de uiteindelijke of geheel volmaakte oplossing voor de kwestie van het lot was,

bleek uit het feit dat deze wezens op den duur door zo'n geweldige tegenstand getroffen werden dat ze uiteindelijk het onderspit moesten delven en de macht aan de overwinnaar moesten overdragen om daarna aan diens grillen overgeleverd te zijn. Met andere woorden, hen overkwam uiteindelijk precies hetzelfde lot als wat ze anderen met het handhaven van hun eigen overmacht aangedaan hadden. Het lot dat zij andere wezens bezorgd hadden, keerde naar henzelf terug. Dit betekende natuurlijk niet altijd dat dit lot in hetzelfde leven terugkeerde. Het kon soms wel verscheidene levens of incarnaties uitblijven en in die levens kon het wezen een goed leven leiden door zijn overwinningen en overvallen op andere wezens. Maar uiteindelijk keerde het lot dus toch naar hem terug. Heeft niet juist zo'n met macht verbonden terugkerend lot alle vroegere zegenrijke staten getroffen? Waar zijn ze gebleven de vroegere grote wereldrijken: Babylonië, Assyrië, Medië en Perzië en het Romeinse Rijk? Hebben ze niet allemaal het veld moeten ruimen voor dezelfde zegenrijke machtsheerschappij als die welke het fundament voor hun eigen glanstijd was? Hebben wij ook onlangs niet gezien hoe een blok van moderne landen dat op dezelfde brute overmacht gebaseerd was, overwonnen is en slachtoffer van dezelfde geniale moordwapens en hetzelfde allesvernietigende oorlogsmaterieel en dezelfde voortrazende machtsheerschappij geworden is als die waarmee diezelfde landen de gehele aarde hadden willen veroveren om zich tot heersers over een wereld vol slaven te maken? Zijn niet alle beproevingen die ze over andere landen, staten en volken uitgestort hebben, in letterlijke zin naar hun eigen gebieden, landen en volken teruggekeerd? Hebben

we ooit gezien dat zulke lotsenergieën niet terugkeren? Waar zijn in de wereldgeschiedenis lotssituaties te vinden waarvoor de vergelding, als de tijd ervoor aangebroken was, niet teruggekomen is? Zijn degenen die met het zwaard omgebracht hebben, niet zelf ook door het zwaard omgekomen? Ja, zelfs in landen waar de doodstraf al afgeschaft was, wordt er nu om wraak, straf en dood voor de verslagen vijand geroepen en denkt men dat dat rechtvaardigheid is.

Verdedigers zijn media voor het omzetten van aanvalsenergie in verdedigingsenergie en daarmee media voor lotsvorming

Wat zijn die kreten om rechtvaardigheid eigenlijk? Zijn ze geen uiting van verborgen psychische krachten in de individuen? Zijn ze geen blijk van verontwaardiging tegenover de onderdrukkers of vredeverstoorders? Deze verontwaardiging wordt dus zichtbaar als de fysieke uitslag van een onzichtbare kracht die zich uitstrekt van de verstoorders van de vrede of aanvallers naar degenen die aangevallen zijn. Daar wordt deze kracht dan in de vorm van vergeldingsdrang of wraaklust in de richting van de oorsprong, de aanvallers, teruggestuurd. De handelwijze van de aanvallers vormt dus een kringloop van onzichtbare krachten die vanuit hen naar de aangevallen wezens loopt en van daar weer terug naar de aanvallers. We zien hier een volstrekt onwrikbare natuurwet. Er bestaat dus geen enkele vorm van ontlading van kracht of energie, waarbij deze niet in de vorm van een psychische kracht een kringloop doorloopt en weer naar haar oorsprong terugkeert, ongeacht of deze in

haar baan nu vreugde dan wel verdriet, wellust dan wel lijden teweegbrengt. Deze psychische kringloop van energieën of krachten die door de manifestatie van het levende wezen in gang gezet is, is wat we karma, vergelding of Nemesis noemen. Zonder deze psychische kracht zou er geen enkele vergelding of geen enkel karma kunnen bestaan. Er zouden aanvalswezens noch verdedigingswezens kunnen bestaan. Verdediging zou iets zijn wat nooit in het hoofd van enig wezen zou kunnen opkomen, en dientengevolge onmogelijk gemanifesteerd zou kunnen worden.

Verdediging kan namelijk onmogelijk bestaan zonder de laatste helft van de karmakingloop te zijn, wat dus wil zeggen het deel van deze kringloop waarin de aanvalsenergieën in de vorm van verdedigingsenergieën vanuit het aangevallen wezen naar de aanvaller teruggestuurd worden. We moeten het dus zo zien dat wanneer de uitgezonden aanvalsenergie zijn doel, dat wil zeggen het wezen op wie de aanval gemunt was, getroffen heeft, dan bezielt de in de aanval gelegen psychische kracht de mentaliteit van het overvallen of aangevallen wezen en laat hem min of meer dezelfde aanvals- of overvalenergie zoals die oorspronkelijk door de aanvaller uitgezonden werd, terugkaatsen. Bij het aangevallen wezen verandert deze energie meteen van perspectief en maakt de aanvaller tot het doel van een verontwaardiging die nu onder de wil en controle van het aangevallen wezen gekomen is. Deze door het aangevallen wezen teruggestuurde verontwaardigingsenergie is dus hetzelfde als wat we verdediging noemen. Verdediging kan dus nooit ofte nimmer iets anders zijn dan van richting veranderde of teruggestuurde aanval-

senergie die nu, na zijn doel getroffen, te hebben door dit doel omgekeerd en naar haar oorsprong teruggestuurd is. Hiermee wordt duidelijk dat een verdediger het werktuig is voor de koerswijziging of omkering van de aanvalsenergie, zodat deze naar haar oorsprong teruggestuurd kan worden. Verdedigers zijn dus media voor het omzetten van aanvalsenergie in verdedigingsenergie, en daarmee zijn ze media voor karmaontlading of lotsvorming. Juist dit mediumschap vertegenwoordigt de wachter aan de drempel. Vanuit ditzelfde mediumschap zijn het godsbeeld en rechtvaardigheidsbegrip van het gehele oude wereldtijdperk ontstaan. En hoe had dat ook anders gekund? De mensen waren nog helemaal niet tot een zodanige geestelijke hoogte ontwikkeld dat ze vrij van dit mediumschap waren. Het vormde nog steeds een onoverkomelijke muur vóór de grote inwijding in de liefde, die door de Christusmentaliteit of de geest Gods nu het fundament voor een heel nieuw wereldtijdperk zal worden, een beginnend Koninkrijk der hemelen op aarde, waarin alle geslachten der aarde gezegend zullen worden (Gen. 12:10).

Als een wezen zichzelf of andere wezens met macht en geweld tegen brutaliteit en geweld verdedigt, dan bezielen of overschaduwten juist door de aanvaller uitgezonden geweldsenergieën deze verdediger en maken hem tot de tegenstander van de aanvaller. In het ergste geval kan deze door de verdediger geboden tegenstand uitlopen op het vermoorden of doden van de aanvaller. Het genoemde mediumschap of de genoemde ontvankelijkheid voor de energieën van haat of woede van de aanvaller kan zo van de verdediger een moordenaar maken.

Hoewel het een verzachtende omstan-

digheid lijkt dat de moord uit verdediging of noodweer plaatsvindt en geen overval is, is het toch een overtreding van de wet van de naastenliefde of van het fundament voor het scheppen van het Koninkrijk der hemelen: “Wie u een slag op de rechterwang geeft, keer hem ook de andere wang toe” (Matth. 5:39), “Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen” (Matth. 26:52), “Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matth. 22:40) enz. De genoemde moord is een overtreding van juist die wetten die de wezens moeten bevrijden van het karma dat ze met het zwaard of het principe van het doden denken te kunnen bestrijden.

De dood is de dood, of die nu door een legale of illegale overheid toegebracht is

Als wezens echter de wetten overtreden - waarvan het naleven de enige voorwaarde is voor de schepping van het Koninkrijk der hemelen, zowel in de eigen psyche van de wezens als in hun omgeving - dan is het zonneklaar dat dit rijk onmogelijk kan ontstaan. Het is dan ook niet zo vreemd dat het lot van de aardemensheid tegenwoordig is zoals het is. Het is nog geen gemeengoed geworden om ‘de linkerwang toe te keren als we op de rechter geslagen worden’. Het is evenmin gemeengoed geworden erin te geloven dat ‘wie naar het zwaard grijpt, zelf door het zwaard zal omkomen’. Daarom roepen veel mensen luidkeels om de invoering van straffen en doodstraffen voor hun naaste of medewezens. Ze voelen of zien helemaal niet dat ze hiermee precies dezelfde misdaad begaan als die waarvoor

ze zich op de misdadigers willen wreken of hen ter dood willen brengen. Is de dood geen dood, ongeacht of die nu door een legale of een illegale overheid voltrokken wordt? Is het principe in beide gevallen niet onomstotelijk dat er doodgeslagen, vermoord en gedood wordt? Maakt deze mentale toestand het juist niet volkomen onmogelijk om in het Koninkrijk der hemelen te komen? Het Koninkrijk der hemelen is namelijk geen rijk achter de wolken maar iets wat binnen in de wezens tot ontwikkeling moet komen. Dit iets is een op naastenliefde gebaseerde vrede, harmonie of bestaansvreugde. Kortom, een gedachte-instelling of psychische opvatting, het ervaren van het leven of een gevoel voor de naaste waardoor elk verlangen naar straf voor en wraak of vergelding op welk medewezen dan ook verdwijnt en wat het naleven van het eeuwige gebod: "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf", betekent. Daarom is het nu voor iedere ontwikkelde geestesonderzoeker duidelijk dat het werkelijke Koninkrijk der hemelen onmogelijk kan voorkomen in een maatschappij met dodende, zich wrekende en hatende wezens - ongeacht of dit moorden door een legale of illegale overheid voltrokken wordt - en dat vrede en daarmee het hoogste geluk of de hoogste zaligheid van het leven daar niet mogelijk zijn.

Met name het mediumschap van de wezens voor de aanvals- en moordenergie is met het dierenlichaam van de sfinx gesymboliseerd

De moorden en straffen door de legale overheid worden in de regel onder het begrip rechtvaardigheid uitgevoerd, wat in dit geval wil zeggen dat ze uitgevoerd

zijn ter verdediging van de maatschappelijke orde of voor een op dat moment vereist of noodzakelijk drastisch juridisch ingrijpen om de individuen in bedwang te houden of het respect te laten opbrengen waardoor de levensomstandigheden in een moderne maatschappij acceptabel worden. Dat verandert echter niets aan het feit dat dit rechtswezen de hoogste wetten van het leven overtreedt, integendeel. Dat deze moorden en straffen nodig zijn, betekent natuurlijk niet dat ze geen overtreding van de wet van de liefde zijn. Het bewijst daarentegen dat de maatschappij uit een groep individuen bestaat die op zo'n lage ontwikkelingstrede staan of zo'n laag beschavingspeil hebben dat zowel de overheid als de gewone burgers bezielde zijn met het mediumschap voor aanvals- of moordenergie. Dit mediumschap is daarom het fundament voor hun enige werkelijk realistische verdedigingsvermogen. Met name deze psychische toestand van de wezens bevestigt hun identiteit als leden van het dierenrijk. Dit mediumschap kleurt de drang tot zelfbehoud van de aardemensen volledig met dezelfde bloedige principes die de drang tot zelfbehoud van de dieren kenmerken. Juist dat mediumschap wordt met het dierenlichaam van de sfinx gesymboliseerd. Het is zodoende het speciale kenmerk of de speciale uitdrukkingsvorm van een reeks ontwikkelingstreden. Zolang de aardemensen op deze treden staan en er qua ontwikkeling niet overheen gekomen zijn, spreekt het natuurlijk vanzelf dat zij de manifestatie moeten belichamen van de uitdrukkingsvormen van deze treden. Je kunt immers niet verlangen dat een wezen een ontwikkelingstrede zal vertegenwoordigen die het niet bereikt heeft. Een plant kan geen dier zijn, en een dier (een hond, leeuw of

tijger) kan geen aardemens zijn.

De moordmediamistische bestaansvorm van de aardemens is volkomen normaal voor hem

Dat de aardemens veroordelen, straffen, haten en moorden, is vanzelfsprekend, zolang ze op de ontwikkelingstrede van het moordmediumschap staan. Er kan niet gezegd worden dat het in absolute zin zondig is dat de wezens juist zo zijn. Het is hun normale aard. Hun totale bestaan is een vlak, een bestaansvorm of mentale sfeer die alle wezens op hun ontwikkelingsweg verder omhoog naar het stadium van de volmaakte mens moeten doorlopen. Het is een onmisbare schakel in de kringloop van het leven net zoals een bepaald tijdstip een onmisbaar punt is op de aangegeven kringloop op de wijzerplaat. Voordat de klok klokslag 24 kan aanwijzen moet zij eerst alle overige uren van het etmaal aanwijzen. Er kan geen uur van overgeslagen worden. De moordmediamistische bestaansvorm van de aardemens is daarom volledig normaal voor hem. Dat deze wezens op ruime schaal het straffen, moorden en doden als moraal of idealisme en als richtsnoer voor hun maatschappelijke orde hebben, spreekt dus vanzelf, omdat ze deze enkel en alleen als rechtvaardigheid kunnen zien. Dat de aardemens zweren bij de doodstraf en bij andere vormen van straf voor de een of andere zogenaamde misdaad, is dus begrijpelijk. Ze zien in die gevallen geen enkele andere oplossing voor het voortbestaan van hun eigen maatschappij. Juist op die psyche berust de wet van Mozes (Exod. 20:1-17).

Als straf en doodstraf de hoogste rechtvaardigheid zouden betekenen

Dat de psyche van de aardemens gelijk is aan het mediumschap voor straf, moord en doodslag, dat wil zeggen de kernidealen van het Oude Testament, bewijst niet dat er geen nog hogere psyche of hogere mentale toestand zou bestaan. Waartoe anders de kernidealen van het Nieuwe Testament? Als de morele instelling 'oog om oog, tand om tand' (Exod. 21:24) - dat wil zeggen straf en doodstraf - de hoogste rechtvaardigheid zou zijn, waartoe dan al die duizenden christelijke kerken met bijbehorende geestelijkheid over de hele wereld? Berust heel die massale ontplooiing van humane energie niet uitsluitend op de verbreiding van de verkondigingen: "Wie u een slag op de rechterwang geeft, keer hem ook de andere toe", "Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen", "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf" enz.? Dat sommige wezens tot de geestelijkheid toegetroten zijn zonder de werkelijke missie van deze geestelijkheid of de kerk begrepen te hebben - en die zich daarom, hetzij als vrijheidsstrijder of landverrader, hetzij als verdediger of aanvaller, aan het principe van het doden overgegeven hebben - doet natuurlijk niets af aan de ware structuur van het christendom of de idealen van Jezus. Als straf en vergelding door moord de hoogste rechtvaardigheid zouden betekenen, dan zouden we wat mentaliteit betreft nooit boven de wet van Mozes kunnen uitkomen en zouden de gehele christelijke verkondiging, het gedrag van Jezus en zijn ideeën over moraal puur fanatisme of je reinste bijgeloof zijn.

Sphinx, standbeeld gevonden te Sparta, Nationaal Museum, Athene

De idealen van de wereldverlosser en de idealen van de moderne humane politici verschillen niet in karakter maar in gradatie

Is dat zo? Ja, het is waar dat de zogenoemde moderne mens in hoge mate alle religiositeit als je reinste naïviteit beschouwt, die niets anders dan een teken van onnozelheid of primitiviteit kan zijn. Als diezelfde moderne mens echter in de allermeeeste gevallen aanhanger is van het een of andere politieke idee of ideaal, en dit ideaal als regel een ‘verbetering’ van de maatschappelijke omstandigheden of een verheffing van beschaving en humaniteit inhoudt - waardoor dit ideaal in dit wezen een nieuwe, sterk op de voorgrond tredende verschijningsvorm van het religieuze principe openbaart - verliest de denigrerende bewering over religiositeit door deze moderne mens zijn overtuigingskracht volledig. Dan blijkt niet de religiositeit of het religieuze principe maar blijken de voorstelling en bewering van de moderne mens over dit principe dus een voorbeeld van naïviteit of bijgeloof te zijn. Wat waren de idealen van Jezus anders dan een stimulans voor een maatschappelijke verbetering en voor een verhoging van de beschaving of een inspiratie om de humaniteit (naastenliefde) te bespoedigen. Als dat geen politiek is, dan zijn de idealen van de moderne politici beslist ook geen politiek. En als de idealen van de moderne politici geen religiositeit zijn, dan zijn de idealen van Jezus beslist ook geen religiositeit. De idealen van de wereldverlosser en die van de moderne humane politici verschillen beslist niet in karakter maar alleen maar in gradatie. De moderne politicus kan de idealen nog niet met zo’n geestdrift in zijn

eigen dagelijkse leven naleven als de wereldverlosser.

Er begint een derde mentale toestand, een nieuwe denkwijze, een nieuwe moraal in de mensen te groeien

Bij de wereldverlosser waren de idealen zijn eigen leven, zijn eigen gedachten, zijn eigen woorden en gedrag. Bij de moderne politicus zijn die in overwegende mate nog alleen maar theoretisch van aard. Heel vaak zijn ze zelfs niet meer dan een wensdroom, waarvan hij hoopt dat niet alleen hijzelf die kan vervullen maar ook dat hij zijn medewezens zover krijgt dat zij die zullen vervullen. In feite zal deze moderne humane politiek alleen inhouden dat de wezens bezielde worden door dezelfde geest als de geest die de inspiratie tot en het fundament van het gedrag van de wereldverlosser was. Om die geest kunnen we dus niet heen. Omdat deze geest in de vorm van een steeds humanere politiek heel langzaam het mediumschap voor aanval en verdediging bij de wezens bestrijdt, vindt er in hen een overeenkomstige mentale omvorming ten gunste van dit humanisme plaats. Deze veranderde toestand bij de wezens is dus het begin van een derde mentale toestand, een nieuwe denkwijze, een nieuwe moraal. De aanvalsmentaliteit bij de wezens uit zich als de bevrediging van egoïstische verlangens ten koste van andere levende wezens, zelfs van het beroven van hun gezondheid, mobiliteit en leven, als dat nodig geacht wordt. De verdedigingsmentaliteit berust op het mediumschap dat de aanvalsenergieën van de naaste naar hem terugstuurt. De derde mentale toestand is daarentegen een soort immuniteit tegen

over brute of gewelddadige energieën, of die nu openlijk fysiek lichamelijk van aard zijn dan wel een psychische verschijningsvorm hebben zoals leugen en bedrog of allerlei soorten oneerlijkheid of verborgen meedogenloosheid.

De derde mentale toestand is in zijn hoogste verschijningsvorm dus een toestand die het het wezen onmogelijk maakt om ten koste van zijn naaste de aangename dingen van het leven voor zichzelf te verlangen. Dit verlangen is immers de oorzaak voor de aanvalsmentaliteit. De hoogste vorm van de derde mentale toestand verhindert dat het wezen een aanvalswezen wordt. Omdat deze mentaliteit echter ook het mediumschap van het wezen voor het terugsturen van de aanvalsenergieën elimineert - en dit mediumschap immers het fundament voor iedere verdediging is - kan een wezen dat geheel door de derde mentaliteit bezielde is, helemaal geen verdedigingswezen meer zijn dat gebruik maakt van dodelijke fysieke of mentale wapens. Het wil liever zelf lijden of sterven dan op enigerlei wijze schuldig te zijn aan het lijden of de dood van zijn naaste. Zien we hier niet de volmaakte mens die zich net zoals Christus liever vrijwillig laat kruisigen dan zich door de een of andere 'positieve' dodelijke tegenstand te laten verdedigen. Zei hij niet juist tegen zijn apostel Petrus: "Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen". Schreeuwde hij zijn onschuld soms uit toen Pilatus hem met de doornenkroon op, gezeseld en bebloed, aan het volk toonde (Joh. 19:5-6)?

Zien we in het voorgaande niet dat het voor zo'n door de derde mentale toestand bezielde wezen onmogelijk moet zijn om van andere gedachten dan juist de vol-

gende: "Vader, vergeef het hun want zij weten niet wat zij doen" (Luc. 23:34), vervuld te zijn. Blijkt hieruit niet dat de derde mentale toestand een enorme overwinning is over de beproevingen van het leven, de totale overwinning van de geest over de materie? Zien we hier juist niet de 'mens naar Gods beeld'?

Vanaf het kruis op Golgotha straalde de zonsopgang van de derde mentale toestand over de wereld

Wat was de voorwaarde voor deze totale opstanding van de wereldverlosser uit het graf van de duisternis en de dood, voor de bevrijding van het wezen uit de toestand waarin het slaafs aan de materie gebonden is en waarin het aan zijn ongelukkige lotsbestemmingen overgeleverd is? Was dat niet juist omdat hij wist dat hij nooit de goederen of voordelen van zijn naaste - wat in dit geval wil zeggen van zijn beulen -begeerd had, nooit medium voor de aanvalsenergieën of vervolging, hoon en spot van zijn naaste geweest was, en daardoor deze energieën nooit in wat voor vorm ook als verdediging of vergelding naar hun oorsprong teruggestuurd had? Was deze kennis over zichzelf geen voldoende basis voor hem om te zien dat zijn beulen 'niet wisten wat ze deden'? Zijn woorden waren daarom geen uiting van fanatisme, naïviteit of bijgeloof, maar gaven een werkelijk onomstotelijk feit weer. Er straalde dus vanaf het kruis op Golgotha een wetenschappelijke waarheid naar de omgeving. Het was de zonsopgang van de derde mentaliteit op aarde. Het was het eerste bleke ochtendgloren van het Koninkrijk der hemelen op aarde. Het was de openbaring van het eindresultaat van

of het model voor de ontwikkeling van de aardemens. De mentale ontplooiing van de wereldverlosser laat de toekomstige volenschappen aardemens zien.

Zo'n stralende omvorming van het wezen van dier naar mens kan de wet van karma - de verborgen krachten achter de dagelijkse wilsturing en manifestaties van de wezens - teweegbrengen. De aanvals-energieën worden door het mediumschap van de verdedigingswezens naar hun oorsprong teruggestuurd. Die krijgt dan hetzelfde lot als dat wat hij andere wezens toebedacht of bezorgd heeft, waardoor hij van lijdenservaringen voorzien wordt. Hierdoor worden zijn vermogen tot medelijden, dat hem mettertijd belemmert om het over zijn hart te kunnen verkrijgen om zijn naaste kwaad te doen, én de hoogintellectualiteit, die hem openbaart dat een aanvallend wezen behoort tot degenen die niet weten wat ze doen, opgebouwd.

De aangevallen wezens verdedigen zich door de energieën die door de aanvalswezens uitgezonden werden, terug te sturen - de kringloop wordt gesloten

We hebben hiermee enig inzicht gekregen in het ontstaan en de ontwikkeling van de aardemenselijke psyche. We hebben gezien dat de eerste primitieve stadia van het dagelijks leven van de aardemens beheerst worden door de drang tot zelfbehoud. In deze stadia is het optreden van de wezens dus nog sterk dierlijk. Ze attackeren en overvallen alles waarvan ze vinden dat het noodzakelijk voor hun bestaan is. Ze hebben nog geen ander rechtsgevoel dan het recht van de sterkste. Omdat ze geen andere methode of mogelijkheid hebben om zich te kunnen handhaven,

zijn ze aanvals- of strijdwezens. Zo'n wezen is een medium voor de krachten van zijn verlangens of honger. Deze krachten zijn zo allesoverheersend dat ze het individu in iedere situatie, soms zelfs op het gebied van de paringsdrift, tot moord of doodslag aanzetten. Al die moordenergie of vervolging die ten aanzien van andere wezens ontplooid wordt, vormt echter net als elke andere energieontplooiing in de natuur een kringloop en keert naar het individu zelf terug. De aangevallen wezens verdedigen zich. Zoals we gezien hebben, is deze verdediging niets anders dan het terugsturen van de door de aanvalswezens uitgezonden energieën. Hier zien we dus een heel nieuwe motivatie voor moord en doodslag. Terwijl een aanvalswezen aanvalt op grond van zijn meer of minder levensnoodzakelijke drang naar het bezit van dingen, is het motief voor de actie van een verdedigingswezen niet gelegen in de goederen, voordelen of dingen van zijn naaste, maar juist in de drang om zich tegen de begeerte-energieën van het aanvalswezen naar of zijn inbeslagneming van de bezittingen van de naaste - hetzij wezens of dingen, vrienden, partners, beroep, materiële goederen of privébezit - te verdedigen. Echte verdediging is dus niet gericht op het in beslag nemen van de goederen of het eigendom van de naaste, maar op het stilleggen van de door hem uitgezonden begeerte-energieën. Dus uitsluitend de begeerte-energieën van de aanvaller doen de verdediger reageren. De gevechtshandelingen van de verdediger worden dus enkel en alleen door de aanvaller in scene gezet. Zijn energieën beheersen de verdediger volledig en brengen hem in dezelfde mentale toestand als die waarin ze de aanvaller gebracht hebben, namelijk die van het vernietigen of

verlammen van de naaste.

Hij die denkt te staan...

Het verschil tussen een verdediger en een aanvaller is dus alleen dat een aanvaller juist de oorsprong van de gehele strijd-situatie is, terwijl een verdediger alleen maar een medium voor diezelfde krachten is. Dit verhindert natuurlijk niet dat de aanvalskrachten zo gewelddadig kunnen zijn dat ze niet alleen beschermings- of verdedigingsenergieën bij een verdediger opwekken, dat wil zeggen dat hij de aanvalsenergieën naar hun oorsprong terugstuurt, maar dat ze ook aanvalsenergieën bij de verdediger kunnen losmaken. Deze voelt dan niet alleen de drang om zichzelf en zijn bezit te verdedigen maar ook een min of meer ongeremde drang om zich te wreken. In zo'n geval is een verdediger geen zuivere verdediger meer, maar is hij ook een beetje aanvaller geworden. Dat zal dan weer het uitzenden van verdedigingsenergie bij de eerdere aanvaller teweegbrengen. Die zal deze energieën dan naar hun oorsprong (de eerder genoemde verdediger) proberen terug te sturen. Nu is er een volledige oorlog aan de gang die onmogelijk op een andere manier kan ophouden dan door de capitulatie van de zwakkere. Zo'n situatie kenmerkt zich door het feit dat de verdediger in die situatie veel meer verdedigingsenergie ont-plooid heeft dan nodig was om zijn recht of bezit te beschermen. Het teveel aan verdedigingsenergie is daarmee onomstotelijk aanvalsenergie. Hier is het dus nuttig zich de woorden van de wereldverlosser ter harte te nemen: "Daarom, wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle" (Cor. 10:12). Deze woorden willen in feite dus zeggen:

"Pas goed op, jullie, die gelijk denken te hebben en denken verdedigers te zijn, dat jullie in werkelijkheid geen aanvallers zijn". De aardse rechtvaardigheid houdt op waar de verdedigingsenergieën gecamoufleerde aanvalsenergieën zijn. Gecamoufleerde aanvalsenergieën zijn weer hetzelfde als wraak. Wraak kan daarom nooit ofte nimmer aardse rechtvaardigheid zijn maar is juist de kiem tot oorlog. In haar culminatie zal wraak een overval op het leven, de gezondheid en mobiliteit en het bezit van de naaste betekenen en dus enkel en alleen aanvalsenergie zijn.

Het rechtswezen is er alleen in geïnteresseerd de verdedigingsenergie van de aanvalsenergie te onderscheiden

Juist om alle aanvalsenergie bij de verdediger te voorkomen of te bestrijden zijn de wet van Mozes en het hieruit voortvloeiende rechtswezen of de overheid ontstaan. Het rechtswezen is dus een tussen de partijen optredende instantie die op zichzelf onpartijdig is. Het heeft er geen persoonlijk belang bij dat de ene dan wel de andere partij zal winnen of voordeel zal halen. Het is er alleen in geïnteresseerd de verdedigingsenergie van de aanvalsenergie te onderscheiden. Deze instantie kan dus waar zij volmaakt is met onbevooroordeelde ogen een situatie bekijken en precies bepalen of constateren in welke mate de verdedigingsenergie werkelijk verdedigingsenergie en geen gecamoufleerde aanvalsenergie was en vervolgens een oordeel over de partijen vellen. De meest precieze maat is 'oog om oog, tand om tand', wat in werkelijkheid wil zeggen 'leven voor leven'. Wat daarbuiten ligt is aanvalsenergie, is aanval en een

krenking van de aardse rechtvaardigheid. De aardse rechtvaardigheid is dus zuivere verdedigingsenergie. Als justitie bepaalt dat de verdediger voor honderd procent uit noodweer gehandeld heeft en geen enkele andere mogelijkheid had om zijn leven, zijn gezondheid en zijn bezit te beschermen, zal zij hem van elke aanklacht kunnen vrijspreken, ongeacht of die verdediging dood of verminking tot gevolg heeft gehad.

Liefde is kosmische rechtvaardigheid

Is zo'n beslissing evenwel hetzelfde als een voor honderd procent werkelijke rechtvaardigheid? Nee, dat is zij beslist niet. Zij kan nooit ofte nimmer iets anders zijn dan een aardse rechtvaardigheid, dat wil zeggen het opleggen van een tijdelijke gerechtelijke beslissing aan de partijen om daarmee de weg te bereiden voor de ontwikkeling van een andere en nog veel grotere en volmaaktere rechtvaardigheid, namelijk de liefde. Liefde is immers niets minder dan de allerhoogste of eigen maatstaf van het heelal voor een oordeel over recht, niet alleen tussen alle strijdende partijen maar ook tussen alle individuele levende wezens. Liefde is kosmische rechtvaardigheid, wat in feite wil zeggen het rechtsprincipe in het Koninkrijk der hemelen. Dat dit rijk nog niet van deze wereld is, komt juist omdat het geen ander rechtsprincipe kent dan vergeving. De enige bruikbare juridische maatstaf van dit rijk is de absolute liefde. De hoogste moraal en de hieruit voortkomende grootste vreugde van het leven in dit rijk is uitsluitend het 'liever geven dan nemen' (Hand. 20:35). Hoe zou een rijk, waarvan de inwoners alleen voor honderd procent

door deze geest bezield zijn en er vreugde en geluk in scheppen hun naaste te dienen en, als het nodig zou zijn, hun leven op te offeren om hen te beschermen, iets anders kunnen zijn dan juist het Koninkrijk der hemelen of de sfeer van de liefde? Is het ook niet net zo vanzelfsprekend dat een rijk waarin de hoogste maat voor de moraal 'oog om oog, tand om tand' is, wat weer wil zeggen dat iedere 'zonde' die begaan is met een overeenkomstige 'zonde' betaald moet worden, geen Koninkrijk der hemelen, geen sfeer van de liefde kan zijn maar nog steeds een 'sfeer van de zonde' moet zijn, een rijk waarin oorlog onmogelijk kan ophouden?

Terwijl aanvalswezens en verdedigingswezens met elkaar dus enkel en alleen een rijk kunnen vormen waarin het rechtsbegrip of de hoogste rechtvaardigheid 'zonde voor zonde' is, is het Koninkrijk der hemelen een bewustzijnssfeer of mentale instelling waarin 'vergeving voor zonde' en 'liefde voor haat' de hoogste rechtsbegrippen zijn. Dat dit laatste rijk even vanzelfsprekend een sfeer van vrede moet zijn als het eerste rijk het thuis en fundament van oorlog moet zijn, blijkt hier voor de ontwikkelde onderzoeker een onomstotelijk feit te zijn.

Het derde element van de mentale drie-eenheid is een psyche van vergeving

Het leven heeft dus een veel hoger en mooier ideaal dan het wezen tot een standvastige verdediger of tot een bekwaam vrijheidsstrijder in een bezet land te maken. Het zal alle wezens tot onverstoorbare schenkers van vergeving aan hun naaste maken. Deze psyche van vergeving is het derde element van de mentale drie-

eenheid, en zij is nu het grootste ideaal in de hoogste intellectuele sfeer van de aardemenselijke mentaliteit aan het worden. Als dat niet het geval zou zijn, waartoe dan de overgeleverde religieuze onwankelbare kernidealen en de openbaring van het gedrag van de wereldverlosser als historisch feit? Is niet juist het derde element van de mentale drie-eenheid het ware christendom? En is de oorlog instandhoudende moraal van de aanvals- en verdedigingsmentaliteit: 'zonde voor zonde', niet juist het ware heidendom? Waarom hebben de priesters niet in al bijna twintig eeuwen dit heidendom als het wereldverlossende ideaal voor de mensen verkondigd? Waarom hebben de duizenden door de staat geautoriseerde priesters niet door de eeuwen heen diezelfde juridische 'moraal van de zonde' van de kansels van de eveneens door de staat geautoriseerde kerken gedoceerd? Waarom hebben miljoenen en nog eens miljoenen kinderen de ene na de andere generatie citaten als: "Allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen", "Keer ook de andere wang toe, als u op de rechterwang geslagen wordt", "Wreekt uzelf niet, geliefden (...), Ik zal het vergelden, spreekt de Heer" (Rom. 12:19) en vele andere uit de Schrift van buiten moeten leren? Hoe heeft zo'n enorme geestelijke kracht of nieuwe mentale opvatting bij miljoenen zielen gehoor kunnen vinden in een wereld waarin al bij voorbaat in de vorm van de wet 'zonde voor zonde' een honderdduizendjarig moreel fundament bestond, dat later in het Oude Testament als de wet van Mozes geformuleerd werd?

Het 'principe van de zonde' kan niet met 'zonde' uitgebannen worden

Als er in de aardemenselijke psyche niets anders voorkwam dan de aanvals- en verdedigingsmentaliteit, zou de wet van Mozes of dit rechtsprincipe in allerhoogste mate voldoende of bevredigend moeten zijn. Wat kan een verdediger meer verlangen dan de volledige vrijspraak voor elk absoluut als noodweer begaan drastisch optreden tegen een levensgevaarlijke aanvaller? Ja, het gaat nog verder, tegenwoordig hebben alle burgers in een geciviliseerde staat nota bene de staat met zijn rechtswezen achter zich en hoeven ze zelf niet eens iets drastisch tegen de aanvaller te ondernemen. Ze hoeven de zaak dus alleen maar over te laten aan het genoemde rechtswezen, dat dan voor de nodige stappen zorgdraagt. En toch is dat niet genoeg. Iedereen zal uiteindelijk inzien dat vrede - dus een wereld zonder overval en aanval van de kant van de naaste - niet met prikkeldraad, schuttingen of afscheidingen en evenmin met moord en straf of vergelding voor de aanvaller gesticht wordt. Het 'principe van de zonde' kan niet met 'zonde' uitgebannen worden. Zo'n juridisch fundament oftewel de wet van Mozes kan het aanvalsprincipe weliswaar in bedwang houden, maar het roeit het niet uit of verwijdert het niet uit de mentaliteit van de aardemensen. Omdat de mensheid echter onvermijdelijk naar vrede moest gaan hongeren of verlangen, was er een heel andere mentale impuls nodig, een impuls die de psyche van de aardemens echt kon omvormen tot die mentale geest of gedachtesfeer waarin het individu werkelijk opgetild is naar een hogere ethische bewustzijnsfeer dan die

waarin het in een gedresseerde 'toestand van zonde' of in een aan juridische wetten gebonden liefdeloosheid leeft. Is die nieuwe mentale impuls niet juist door het gedrag van de wereldverlosser geopenbaard en is dat gedrag niet juist uitsluitend het Koninkrijk der hemelen of het Koninkrijk Gods?

**Christus zei:
"Het Koninkrijk Gods is in u".**

Het is waar dat het gedrag van de wereldverlosser niet met behulp van juridische wetten tot stand gebracht en gefundeerd kan worden. Om iemand die zijn naaste niet liefheeft als zichzelf, ter dood te veroordelen of in meer of mindere mate anderszins te straffen, daarvoor kun je geen wet uitvaardigen. Een wereld die op zo'n wet gebaseerd zou zijn, zou natuurlijk niets anders zijn dan een voortzetting van het bestaan volgens de wet van Mozes, waarin wij nu leven. Dat toont alleen maar aan dat de wereldverlosser gelijk had toen hij zei dat 'het Koninkrijk Gods in ons was' (zie Luc. 17:21). Dit 'Koninkrijk' kan dus niet door een juridisch wetstelsel gesticht of in stand gehouden worden. Er moet juist niets minder dan een mentale ontwikkeling in het wezen plaatsvinden, die zijn mentaliteit zo verandert dat het daarboven de juridische wetten uitgroeit en een wezen wordt voor wie deze wetten geheel overbodig zijn, omdat het een veel grotere liefde voor zijn naaste, voor een aanvaller of misdadiger voelt dan die welke de wet van Mozes of de aardse rechtvaardigheid eist of het betrokken wezen toebedeelt. Als gevolg hiervan zal deze grotere liefde de relatie tussen het wezen

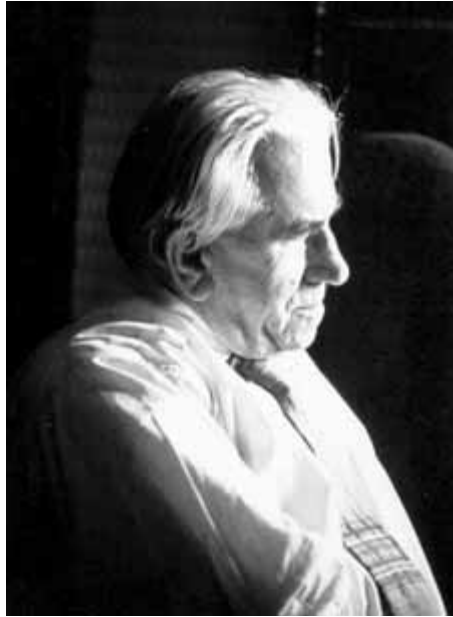
en zijn omgeving dicteren. Juist deze boven alle juridische wetten verheven liefde voor de naaste kan uitsluitend vrede betekenen, een vrede waar de aardemensen nu al eeuwen om geroepen en al die tijd naar gehongerd en gedorst hebben.

De psyche van de aardemens vormt dus een mentale drie-eenheid. Vanwege zijn aanvals- en verdedigingsmentaliteit is hij een dierlijk en kosmisch gezien primitief of heidens wezen. Maar vanwege zijn groeiende liefde voor de naaste en de hieruit voortkomende degeneratie van de drang om hem te straffen en zich op hem te wreken, is hij een vertegenwoordiger van het ware christendom of van een hogere intellectuele beschaving. Hij is door de liefde voor alles en iedereen in zijn hart een kosmisch wezen. Hij is de beginnende vrede op aarde.

Dat een wezen dat verder in die ontwikkeling gekomen is, niet aan straffen en wreken kan meedoen noch aan het slachten van dieren of het uitvoeren van allerlei andere onnodige en daarom dwaze wreedheden kan meedoen, spreekt natuurlijk vanzelf. Dat hij dienstweigeraar is en tegenstander van vivisectie en alle andere vormen van marteling van levende wezens, is natuurlijk even vanzelfsprekend. Dat hij door zijn inzicht in het leven van de microwereld - in de reactie van de moleculen, cellen en andere kleine levenscentra in zijn eigen organisme op tabak, alcohol en andere verdovende genotmiddelen en gifstoffen - op deze gebieden min of meer een asceet is, kan natuurlijk ook niet anders dan vanzelfsprekend zijn. Waar deze onthouding niet uit ijdelheid of fanatisme maar uitsluitend uit liefde tot de levende wezens in praktijk gebracht wordt, is het een organische functie. Deze

functie is een eerste symptoom van het Koninkrijk der hemelen. Het gedrag of de leefwijze van zo iemand minachten bete-

kent dat we de vrede, vreugde en zegen vertrappen waar de gehele mensheid naar hunkert.

VRAAG: *Waarom de bijbel citeren?*

Antwoord van Martinus

“*Livets Bog* (het Levensboek) is uitsluitend ontstaan op grond van mijn eigen rechtstreekse schouwen van het leven. *Livets Bog* is op geen enkele manier een afschrift, een plagiaat of kopie van visioenen of belevingen van enig ander wezen, en het is daarom ook niet gebaseerd op de bijbel of andere heilige boeken. Hoewel citaten uit de bijbel geopenbaarde eeuwige kosmische waarheden uitdrukken, zijn deze waarheden niet wetenschappe-

lijk onderbouwd noch geanalyseerd. Zoals vermeld is *Livets Bog* het resultaat van rechtstreekse waarneming. De zo nu en dan in *Livets Bog* weergegeven bijbelcitaten worden dan ook niet aangevoerd om er *Livets Bog* zelf mee te onderbouwen, integendeel. De analyses in *Livets Bog* zijn juist bedoeld om de genoemde eeuwige kosmische waarheden in de bijbelcitaten te bevestigen en te onderbouwen.”

(*Livets Bog*, deel 3, par. 926)

Vragenrubriek

Beantwoord door Hans Wittendorff

VRAAG: Een studiegroep heeft in verband met de verklaring van Martinus over de basisenergieën een vraag. Een van de deelnemers denkt dat Martinus onderscheid maakt tussen intelligente en intellectuele mensen. Is dat waar, en hoe definieert Martinus het verschil?

ANTWOORD: Het is juist dat Martinus onderscheid maakt tussen deze twee begrippen. Hij bespreekt het verschil op vele plaatsen in *Livets Bog*, bijvoorbeeld in deel 3, par. 823: “(...) een wezen kan buitengewoon intelligent zijn zonder intellectueel te zijn (...) In deel 6, par. 2034 definieert hij het verschil verder: “(...) De vele lijdenservaringen of de duister lotsbestemmingen van de onvolmaakte en onlogisch levende mens zorgen ervoor dat het gevoelsvermogen en het vermogen tot mededogen langzaam aan in kracht toenemen. Door de ontwikkeling van de intelligentie en door de genoemde lijdenservaringen wordt echter ook de mentaliteit of de gedachtegang van de mens steeds meer geïntellectualiseerd”.

Martinus beschrijft de genoemde begrippen dus als stadia op de weg van ontwikkeling. De mens ontdekt beetje bij beetje dat er niet veel logica in de overgeleverde religieuze dogma's is. Hierdoor worden veel mensen een tijdlang zuivere materialisten, die, met de woorden van Martinus, hun leven uitsluitend op koude intelligentie baseren.

In verband hiermee zegt Martinus iets wat zeer interessant is. In par. 2059 vertelt hij namelijk dat volgens hem de mensen - en dat niet alleen binnen het christendom - de overgeleverde religieuze tradities en dogma's zullen ontgroeien.

Martinus zegt hier: “De academische jeugd

binnen zowel het boeddhisme, de islam en andere geloofsreligies ontgroeit met de ontwikkeling van haar intellectualiteit ook het onintellectuele religieuze niveau. Het bezoek aan tempels en het zich onderwerpen aan de macht van de onintellectuele geestelijken en priesters, zal niet blijven voortbestaan. De academische jeugd kan niet zien dat deze zaken op logica en liefde berusten (...)”.

We sluiten af met een citaat uit KOSMOS 10-1979, waarin Martinus de dingen helder uiteenzet: “Ik maak onderscheid tussen de intelligente en de intellectuele mens, want iemand kan heel goed intelligent zijn zonder intellectueel te zijn. Het is heel wel mogelijk dat mensen hun verstand op onlogische gebieden gebruiken, en ook al zijn ze zeer intelligent, ze kunnen toch heel goed iets onvolmaakts scheppen (...). Wil iemand zijn intelligentie op volmaakte wijze kunnen gebruiken, dan is het noodzakelijk dat hij een ander vermogen ontwikkelt: het liefdesvermogen, zodat hij zijn verstand in dienst van de liefde gebruikt. Die toestand noem ik hoogintellectualiteit. De intellectuele mensen herkennen we hieraan dat ze ontvankelijk zijn voor alle informatie die de ontwikkeling van de mensen in de richting van humaniteit stimuleert en die welbevinden voor de mensheid schept”.

Het is spannend om te zien of de islam en andere godsdiensten in de komende eeuwen hetzelfde zullen beleven als het christendom, namelijk, dat de ontwikkeling van de intelligentie-energie en het ondergaan van verschrikkelijke lijdenservaringen de mensen uit alle culturen humaner en intellectueler zullen maken.

De internationale weken van 24 juli tot 7 augustus 2004 in Klint

Ook in 2004 zal de mogelijkheid bestaan om in een prachtige omgeving, direct aan zee, het werk van Martinus te bestuderen.

Behalve wonen op de camping, kan je ook kamers, appartementen of huisjes huren.

In de bovengenoemde weken wordt de ochtendlezing simultaan vertaald in het Engels, Duits, Zweeds, Esperanto en Nederlands. Na de lezing is het mogelijk nader in te gaan op de analyses van Martinus in de internationale Engelse of Duitse studiegroep.

In de middag is er een Engelse en/of Duitse lezing.

Het vegetarische restaurant, waar je 's avonds heerlijk en niet te duur kunt eten en thee of koffie kunt drinken, maakt een verblijf extra verzorgd en biedt de mogelijkheid elkaar op gezellige wijze te ontmoeten.

De zonsondergangen op de 'Klintebjerg' zijn beroemd en vormen vaak een prachtige afsluiting van een dag waarin vakantie en studie harmonieus met elkaar verenigd zijn.

Gerard Oude Groen

COLOFON

Copyright: Martinus Instituut
Kopenhagen Denemarken

Weergave van tekst- en beeldmateriaal
uitsluitend na schriftelijke toestemming van
het Martinus Instituut.

Redactie: G. Oude Groen
A. Stroobant
C. Kuijper
W. Klusman

Prijs: voor 4 nummers per jaar € 16.-
Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

Stichting Martinus Centrum
Groot Hertoginnelaan 67
2517 ED Den Haag

Telefoon: 070 - 427 14 97
070 - 360 96 32

Postbank rek.nr.: 266 46 92

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Kamer van Koophandel 4115461